

Radosna MISIJSKI LIST vijest

Radost Uskrsa u DR Kongu

Moć molitve i vjere

Zašto je Island
zemlja prve evangelizacije

Apostolat molitve

Da Crkva u Africi, zalaganjem svojih članova, bude sjeme jedinstva među narodima i znak nade za taj kontinent.

Sadržaj

Uvodnik	Molitva – svibanjski dar Mariji	3
U središtu	Misionar – svet čovjek	4
Iz života naših misionara	Radost Uskrsa u DR Kongu	6
	Moć molitve i vjere	8
	Zašto je Island zemlja prve evangelizacije	10
Intervju	Zahvaljumbo Bogu na životu.....	12
Apostolat molitve	Apostolat molitve za svibanj	14
Vijesti iz Crkve u svijetu	Hrabrost da se preuzme rizik za Božje obećanje	15
	25. svibnja – Međunarodni dan Afrike	16
	Priznanje za cjeloživotni nesebični rad	17
Vijesti iz Crkve u Hrvata	Mladost i radost u Neumu	17
	„Projekt našeg srca“ – dar za misije	18
	Župe Aladinići i Studenti darovale maslinove grančice	18
Život jednog misionara	Isus ulazi u Molakhali	19
Misijski velikani	Sluga Božji brat Victorino, duhovni otac kubanske mladeži	21

Impressum **Izdavači:** Nacionalne uprave Papinskih misijskih djela u Republici Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini
Glavni urednik: vlč. Antun Štefan; **Zamjenik glavnoga urednika:** mons. Luka Tunjić
Godišnja pretplata: Hrvatska 90 KN; Bosna i Hercegovina 24 KM; europske zemlje 30 EUR; Australija 40 AUD; Amerika 40 USD; Kanada 40 CAD
Tisak: MMV-94 d.o.o.; ISSN 1331-1204

Darove za različite misijske namjene i pretplatu *Radosne vijesti* možete slati na adrese i račune:

NACIONALNA UPRAVA PMD RH
Ksaverska cesta 12a, HR - 10000 ZAGREB
Tel. 01/5635-055
E-mail: missio.croatia@misije.hr
web: www.misije.hr

Kunski žiro račun:
IBAN: HR6323600001101542876
Model: HR99
u polje "Opis plaćanja" navesti svrhu uplate

Devizni račun:
Zagrebačka banka d.d., Zagreb
IBAN HR6323600001101542876
SWIFT CODE: ZABHR2X
Navesti svrhu uplate

NACIONALNA UPRAVA PMD BiH
Kaptol 32, BiH - 71000 SARAJEVO
Tel./fax: 00387/33/667-889
E-mail: missio.bih@bih.net.ba
web: www.missio.ba

Račun u konvertibilnim markama:
UniCredit Bank d.d.
Račun primatelja: 3383202200897320
Navesti svrhu uplate

Devizni račun:
UniCredit Bank d.d.
IBAN: BA393383204893626147
SWIFT CODE: UNCRBA22; No. 48-32-936261
Navesti svrhu uplate

Molitva – svibanjski dar Mariji

Svibanj je na poseban način Gospin mjesec, u kojem se diljem Bosne i Hercegovine i Hrvatske u župama moli Krunica. To je mjesec cvijeća, kada zemlja, uz malo našeg truda, pokaže sve svoje bogatstvo i ljepotu. Raznovrsno cvijeće na najbolji način pokazuje raskoš prirode, a naši vrtovi dožive najljepšu preobrazbu nakon jednolične zime.

Piše mons. Luka Tunjić

Oltar i Gospine kipove ukrašavamo cvijećem, što je znak naše odanosti Crkvi i pobožnosti prema BDM. Time iskazujemo svoju djetinju ljubav i privrženost Majci Božjoj, koja je i naša Majka. Ipak, najljepše svibanjsko cvijeće za Majku su naše molitve. Mjesec svibanj i moljenje *Krunice* pozivaju nas da dublje uđemo u otajstvo molitve, kojom često nismo zadovoljni zbog svoje površnosti, ali i neispunjena uslišanja. Nismo zadovoljni jer najčešće molimo po navici, rastreseno, površno, nedostaje nam sabranost, uživiljenost, pobožnost, povjerenje...

Isus nas hrabri „doista, tko ište prima, tko traži nalazi, tko kuca otvorit će mu se“ (Mt 7, 8). U molitvi si uvijek moramo posvijestiti da se po BDM obraćamo izravno Bogu, s punom sviješću da nas on sluša, čuje i voli. Naša molitva treba biti hrabra, ne mlaka, ako želimo ne samo postići potrebne milosti, nego po njoj prije svega spoznati Boga. Znademo iz vlastitog iskustva, kao i iz iskustva drugih da, ako je velika potreba, molimo često i jako, pa ako treba i inzistiramo – dosadujemo, kao što su to činili mnogi u *Svetom pismu*. Naša molitva treba biti izravan vapaj Bogu, pun povjerenja da nas on čeka kao nekoć mlađega, izgubljenog sina. Kad nas u molitvi prožme ljubav Božja, onda je to znak sjedinjenja i uzajamne ljubavi. Često to ne osjećamo jer je naša molitva uglavnom prosidbena, kojom tražimo da nam Bog bude servis za ispunjenje želja, kao i svaki drugi servis. Ako dopustimo da nas molitva obuzme, da zahvati naše srce, onda će ga ona oblikovati i učiniti sličnim božanskomu Srcu Isusovu. Tad će

i naše srce postati krotko i blago, a naša molitva skrušena, ponizna, zahvalna, ispunjena sinovskim pouzdanjem. Molitva iz takva srca puna je povjerenja, ona odgaja i prihvaća volju Očevu, premda nam se ponekada čini kao da nas ne čuje, ne razumije i ne uslišava. Molitva jača našu vjeru i čini da se u nama i po nama vrši volja Oca Nebeskoga.

U pripravi za Izvanredni misijski mjesec listopad 2019. i u Misijskoj godini u naše svakodnevne molitve treba uključiti i molitvu za misijsku djelatnost Crkve te naše misionare i misionarke. Uz materijalnu pomoć misijama, molitva je na prvom mjestu. U apostolskom pismu *Maximum Illud* papa Benedikt XV. izričito naglašava da je molitva prva pomoć misijama. Naši misionari upravo nam molitvu i duhovnu blizinu stavljaju uvijek na prvo mjesto. U ovom mjesecu svibnju preporučam molitvu *Misijske krunice*, kao znak univerzalnosti Crkve i povezanosti s mladim misijskim Crkvama.

Naša Majka i Majka svih misionara, čiju *Krunicu* u svibnju molimo, majčinski će prigrliti naše molitve, ujediniti ih sa svojima za cijeli svijet a posebno za one, koji još nisu upoznali ljubav njezina sina Isusa. U Kani Galilejskoj rekla je: „Što god vam kaže, učinite.“ (Iv 2, 5) Nama u mjesecu svibnju također poručuje da će se u žarkoj molitvi njezinu Sinu sve naše slabosti pretvoriti u jakost, sebičnost u ljubav, naše beznađe u nadu, da će naši strahovi nestati, da će robovanje zamijeniti slobodu te da će nevjera prerasti u čvrstu vjeru, iz koje će naše molitve biti zahvalne, jer zna naš Otac Nebeski sve što nam je potrebno (usp. Mt 6, 32).

Misionar – svet čovjek

Piše mr. sc. Anita Treščec

Kad bismo pitali ljude na ulicama naših gradova tko su misionari i što rade, bojim se da bi odgovori često bili vezani uz karitativno djelovanje misionara, njihovu zauzetost oko zdravlja, školovanja, boljih uvjeta života ljudi kojima su poslani. Sve su to stvari koje naši misionari i misionarke rade zauzeto i predano, ali ipak je na prvom mjestu njihova evangelizacijska zadaća. Naravno da ona ne može biti odvojena od konkretnog života ljudi. Propovijedanjem misionara, navještajem radosne vijesti, slavljenjem svetih sakramenata Bog dolazi i želi bit prisutan u konkretnim životnim situacijama ljudi. No u životnim uvjetima koji postoje misionar je svjetlo nade, svjedok kraljevstva Božjeg i navjestitelj vječnog života u Isusu Kristu.

Takav misionar uzdiže pogled vjernika s ovozemaljskih nevolja i muka i usmjerava ga prema smislu života i postojanja u Stvoriteljevu planu za svakog čovjeka. Tako misionar, osim što je često graditelj, vozač, liječnik, odgojitelj, učitelj, prije svega treba biti „čovjek Božji“ (Benedikt XV., *Maximum illud*).

U nastavku ovog promišljanja pogledat ćemo što najvažniji misijski dokumenti Crkve govore o misionarima, kakvi oni trebaju biti. Ponajprije spomenuti dokument *Maximum illud*, čija je 100. obljetnica povod Izvanrednoga misijskog mjeseca listopada 2019. Benedikt XV. ističe da je za misionara neophodan besprijekoran i svet život, da bude čovjek Božji i da mrzi grijeh. „Neka, dakle, bude uzorno ponizan, poslušan i neporočan: neka bude osobito pobožan, posvećen molitvi i neprestanom sjedinjenju s Bogom, zdušno se brinući za spasenje duša pred Njim. Budući da koliko više bude povezan s Bogom, toliko će mu obilnije biti dodijeljena Gospodnja milost. Neka sluša apostolovu opomenu: «Zaodjenite se dakle – kao izabranici Božji, sveti i ljubljani – u milosrdno srce, dobrotivost, poniznost, blagost, strpljivost.» (Kol 3, 12) Nakon što

se uklone sve prepreke uz pomoć ovih vrlina, pristup istine ljudskim srcima je jednostavan i lagan, i ne postoji tako tvrdoglava volja koja bi mogla odoljeti. (...) S tim namjerama i odlukama, misionar, slijedeći primjer Krista Gospodina i apostola, gorljivo se priprema ispuniti svoju zadaću, ali neka se sjeti staviti sve svoje povjerenje u Boga. Širenje kršćanske mudrosti, kako smo rekli, Božje je djelo, budući da samo Bog zna prodrijeti u duše, prosvijetliti umove sjajem istine, zapaliti u srcima plamen kreposti i udijeliti čovjeku potrebne snage da bi mogao prigrliti i slijediti ono što je upoznao kao istinito i dobro. Stoga, ako Gospodin ne pomogne umornom službeniku, sva njegova nastojanja biti će uzaludna. Usprkos svemu tome, neka on nastavi srdačno svoje djelovanje, pouzdajući se u pomoć božanske milosti, koja nikada nije uskraćena onima koji ju zazivaju.“ (Benedikt XV.)

Misijski dokument Drugoga vatikanskog koncila *Ad gentes*, ističući posebnost misijskog poziva, progovara i o misijskoj duhovnosti, koja snagom Duha Svetoga misionare vodi do odricanja od samog sebe i svega što su smatrali svojim da bi svima bili sve. U broju 24 čitamo:

„Idući stopama svoga Učitelja, neka blaga i ponizna srca pokazuju da je Njegov jaram i njegovo breme lako (Mt 11, 29 slij.). Životom, doista evanđeoskim, velikom postojanošću, strpljivošću, dobrotom, iskrenom ljubavlju (usp. 2 Kor 6, 4 slij.) neka svjedoči za svoga Gospodina, ako je nužno sve do prolijevanja krvi. Molit će od Boga hrabrost i snagu da upozna kako se obilna radost nalazi u mnogom podnošenju nevolje i krajnjeg siromaštva (usp. 2 Kor 8, 2). Neka bude uvjeren da je poslušnost osobita krepost sluge Kristova, koji je svojom poslušnošću otkupio ljudski rod.“

Nadalje Drugi vatikanski koncil ističe važnost duhovnih obnova misionara, ali prije svega i same formacije koja će ih osposobiti za zahtjeve poziva i poslanja misionarskog djelovanja. Tako nam *Ad gentes* 25 govori da misionar „mora biti odlučan na započinjanje pothvata, postojan u izvršavanju započetih djela, ustrajan u poteškoćama, podnoseći strpljivo i hrabro samoću, umor i neplodan rad. Pristupat će k ljudima otvorena duha i široka srca; rado će preuzimati povjerene službe; velikodušno će se također prilagođavati stranim običajima naroda i promjenjivim prilikama; složno će i uzajamnom ljubavlju surađivati s braćom i onima koji se posvećuju istom poslu, tako da zajedno s vjernicima, nasljedujući apostolsku zajednicu budu jedno srce i jedna duša (usp. Dj 2, 42; 4, 32). (...) Neka misionar bude muž molitve, prodahnut živom vjerom i nepokolebljivom nadom; neka gori duhom jakosti, ljubavi i razboritosti (usp. 2 Tim 1, 7). Neka se navikne da bude zadovoljan onim što ima (usp. Fil 4, 11); duhom požrtvornosti neka pronosi u sebi Isusovo umiranje da život Isusov djeluje u onima kojima se šalje (usp. 2 Kor 4, 10 slij.); u revnosti za duše (usp. 2 Kor 12, 15 slij.), tako da svagdanjim vršenjem svoje službe raste u ljubavi prema Bogu i bližnjemu.“

Neka misionar bude muž molitve, prodahnut živom vjerom i nepokolebljivom nadom; neka gori duhom jakosti, ljubavi i razboritosti (usp. 2 Tim 1, 7). Neka se navikne da bude zadovoljan onim što ima (usp. Fil 4, 11); tako da svagdanjim vršenjem svoje službe raste u ljubavi prema Bogu i bližnjemu.“

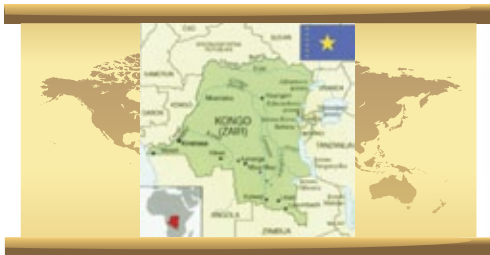
U apostolskom nagovoru o evangelizaciji u suvremenom svijetu, uz desetu obljetnicu završetka Drugoga vatikanskog koncila, papa Pavao VI. ističe potrebu vjerodostojnih svjedoka, koji će jedini moći evanđelje približiti suvremenomu čovjeku, koji unatoč odbijanjima bolno osjeća potrebu za Bogom. „Taj svijet vapi za blagovjesnicima koji će mu govoriti o Bogu koga poznaju i s kojim druguju kao da vide Nevidljivoga (usp. Heb 11, 27). Svijet treba i od nas očekuje jednostavnost života, duh molitve, ljubav prema svima, naročito prema malenima i siromasima, podlaganje i skromnost, samoprijegor i odricanje. Bez biljega takve svetosti naša riječ teško da će naći puta u srca ljudi našeg vremena. U opasnosti je da bude uzaludna i besplodna.“ (*Evangelii nuntiandi*, 76) Misionar, blagovjesnik u službi je istine koja nam je objavljena u evanđelju, odgovoran je za evanđelje kao njegov čuvar, glasnik i sluga uz cijenu vla-

stita odricanja i patnje. Djelo evangelizacije uspjeh će ukoliko evangelizatori budu vođeni ljubavlju prema čovjeku, tražeći njegovo dobro i spasenje duša, i to gorljivošću svetih. (Usp. EN, 79, 80.)

Dvadeset i pet godina od Koncila i dekreta *Ad gentes* te petnaest godina od apostolskog nagovora *Evangelii nuntiandi* sveti Ivan Pavao II. u enciklici *Redemptoris missio* poziva Crkvu na novo misijsko zalaganje. U tom dokumentu napose ističe važnost misijske duhovnosti, koja se temelji na misijskom pozivu i odabranju te zbog toga mora biti posebno poučljiva i otvorena Duhu Svetomu. Karakteristike misijske duhovnosti, prema *Redemptoris missio*, jesu: unutarnje zajedništvo s Kristom koji šalje misionare te je prisutan u svakom misionarskom pothvatu, apostolska ljubav, ljubav Krista prema svakom čovjeku i prema Crkvi te svetost života. (Usp. RM, 87 – 89.) Ivan Pavao II. govori: „Obnovljeni polet glede misija *ad gentes* traži misionare svetce. Nije dovoljno obnoviti pastoralne metode, bolje organizirati i uskladiti crkvene sile, dublje istražiti biblijske i teološke temelje vjere: treba pobuditi ‘žar svetosti’ među misionarima i u svakoj kršćanskoj zajednici.“ (RM, 90)

Proglašavajući Izvanredni misijski mjesec listopad 2019. papa Franjo nastavlja naučavanje spomenutih crkvenih dokumenata, uočavajući potrebu misijske preobrazbe cijele Crkve. Crkva koja će u središte staviti svoje temeljno poslanje evangelizacije bit će autentična i vjerodostojna, uvjerenjena i oduševljena, zaljubljena u Isusa i kao takva uvjerljiva za ljude današnjeg vremena. Pravi misionar gaji veliku ljubav prema evanđelju, svjestan da je naviještanje evanđelja prije svega njegova osobna potreba iz ljubavi prema Učitelju. (Usp. *Evangelii gaudium*, 264 – 266.)

U tom smislu odgovoriti na kršni misijski poziv i poslanje za svakog vjernika znači odgovoriti na temeljni poziv na svetost života.

DR KONGO
– s. Adriana Galić

Radost Uskrsa u DR Kongu

Radosna sam jer imam prigodu pisati za Radosnu vijest i podijeliti s vama nekoliko crtica iz svoje afričke svakodnevnice.

U korizmenom smo vremenu, pa s djecom prelazim različite teme vezane za patnju Isusa Krista te tako nailazimo zajedno na različita pitanja poput: Zašto je Isus bio u pustinji 40 dana, zar nitko nije htio ići s njime? Gdje je bila njegova mama za to vrijeme? Što je pustinja (mnoga djeca nikada nisu vidjela pustinju i ne mogu ju zamisliti) i mnoga druga pitanja kod kojih ponekada zastanem, pa se pitam kako odgovoriti na sve to.

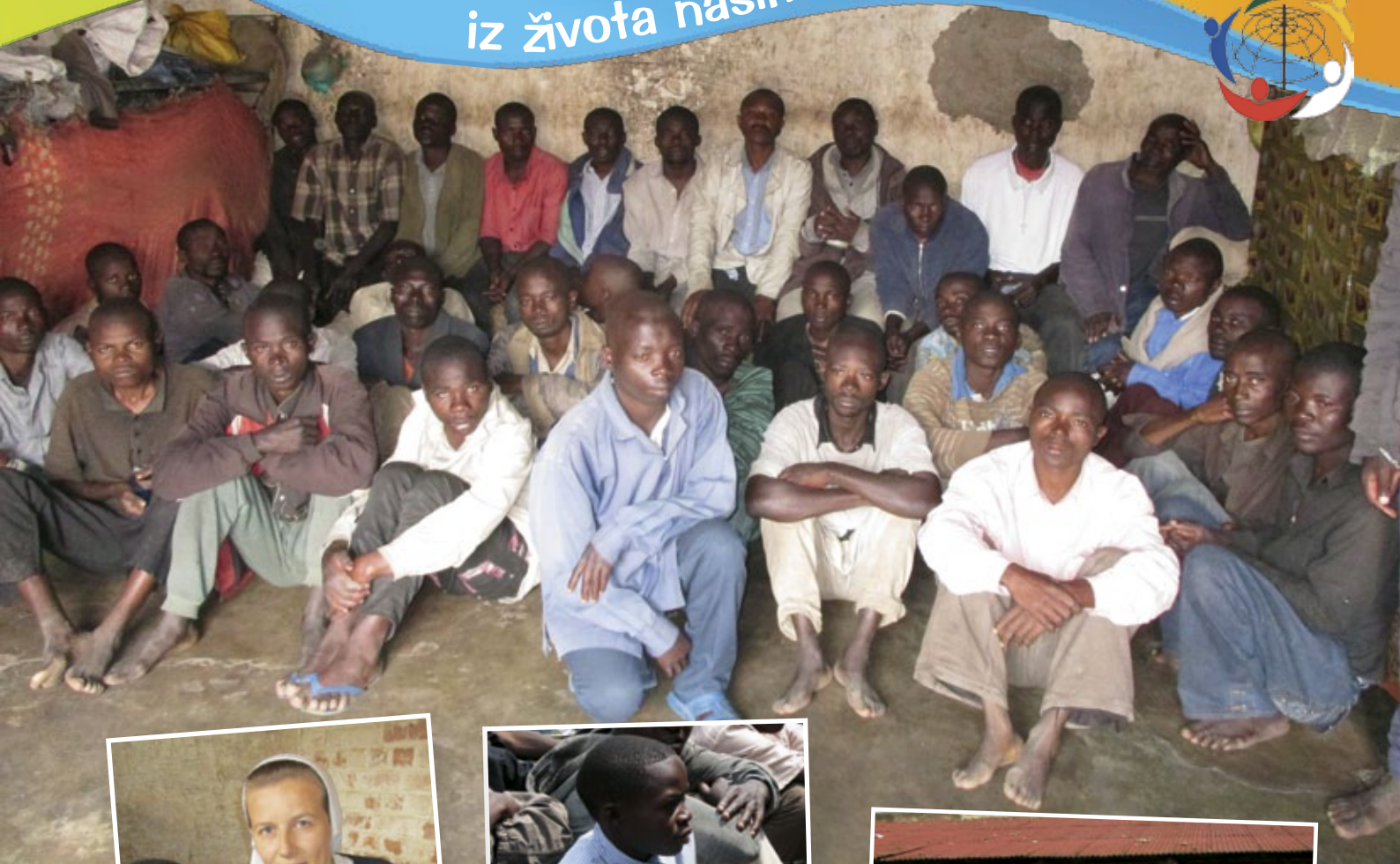
Nije to samo znatiželja djece – to je i meni ispit savjesti, da se preispitam znam li ja što je to pustinja. Jesam li se zaista povukla iz svijeta i ostala u meditativno-kontemplativnoj pustinji svojeg srca? Tražim li lice svojeg Gospodina Isusa? I tako u nedogled... Posebno smo se zadržali na temi grijeha, jer, npr., djeci nije jasno zašto je grijeh misliti nešto loše – pa nitko drugi to ne

vidi ni ne zna. Malo-pomalo došli smo do zaključka da tako sve počinje: prvo mislim nešto loše, zatim pričam o tome i na kraju učinim nešto loše. I tako se svaki put na svetoj misi javno ispovijedamo, govoreći da smo sagriješili mišlju, riječju, djelom i propustom. I opet pitanje: Kako se griješi propustom? Hm, svaki put kada možemo učiniti nešto dobro, a ne učinimo – griješimo propustom. Isto tako, kada učinimo nešto loše, trebamo tražiti oprostjenje, prvo od osobe koju smo uvrijedili, a zatim od dragog Boga, ispovijedajući kod svećenika svoje grijeh.

Jedan me učenik pozorno pratilo i na kraju sata pitao može li razgovarati sa mnom. Pristala sam drage volje i našli smo se nakon nastave. Molio me za oprostjenje jer je sagriješio protiv mene. Bio mi je veoma simpatičan u svojoj iskre-

nosti i tiho sam ga upitala: „Kako?“ Rekao mi je da je gledao što ima u mojem ruksaku, a nije me pitao dopuštenje. Srce mi je osjetno raslo i bila sam sretna jer je shvatio da njihova znatiželja nije uvijek dobra i nekada prelazi granice. Nažalost, ovdje su teške kazne za djecu koja krađu, za odrasle pogotovo. Nije dovoljno da ih se pošalje u zatvor (gdje će mjesecima čekati suđenje), nego ih se kažnjava na licu mjesta: bilo da ih se „sprži“ vrućom parom ili im se odsiječe ruka. Kažu: „Zlo se treba kazniti, trebaju izvući pouku“, no pitam se kakvu pouku nasilje može dati osim proizvesti ponovno nasilje. Imala sam više puta prigodu otići u zatvor sa s. Mirabilis i sa svećenicima koji se duhovno i materijalno skrbe o zatvorenicima. Teško je pisati o svemu što se može vidjeti i čuti ondje (ostajem u šutnji). Šaljem vam nekoliko fotografija iz

zatvora za žene (ponekad se mogu naći tri naraštaja u istom zatvoru, jer nerijetko majke rode u zatvoru).

Oprost je teško objasniti, a još teže u životu primijeniti. Nije to laka pouka i Isus je zato morao podnijeti patnju križa da bi nas otkupio od naših grijeha. Nismo sposobni živjeti bez grijeha, a nesposobni smo i tražiti oprost. Zato je ovo vrijeme milosno vrijeme, kada imamo malo više vremena zastati i razmisliti nad svojim životom, nad svojim mislima, riječima, djelima i propustima. U molitvi udružimo snage i živimo ne samo za sebe nego i za svoje bližnje, potrudimo se živjeti i za one koje ne poznajemo. Nadidimo sebe i svoja ograničenja! Volimo Isusa do

te mjere da ga želimo slijediti u svemu, učeći od njega kako ljubiti, kako u ljubavi s drugima živjeti i sebe nesebično darivati...

Radosna sam jer svako malo čujem neko lijepo svjedočanstvo od svojih učenika: „Jučer sam posjetio prijatelja u bolnici“, „Poklonila sam svoju staru torbu susjedi“, „Ostajem nakon nastave s jednim učenikom da ga potaknem na učenje“, „Dala sam svoju bilježnicu dječaku koji nije bio u školi dva dana da prepíše što smo učili“, itd.

Dragi naši čitatelji Radosne vijesti, znam da ste pročitali mnoge slične članke poput ovog mojeg, ali vas molim, nemojte se «umiriti», nemojte se «zasititi» ako se

ponavljamo u našim sličnostima. Budite dobri i učite druge kako da nasljeđuju primjer Isusove dobrote jer samo tako ćemo doživjeti naš vlastiti Uskrs.

Od svih naših malih i velikih kongoanaca i kongoanki, uz srdačne pozdrave naših sestara i jedno veliko hvala za sve vaše molitve i darove, radosna srca kličemo SRE-TAN USKRS SVIMA!

NIGERIJA
– s. Marija Lucija Vincek

Moć molitve i vjere

Dragi prijatelji misija, hvaljen Isus i Marija!
Radosna sam da vam se mogu javiti u tijeku ovoga svetog korizmenog vremena, dok razmatramo što je Bog učinio za nas u Isusu Kristu, po njegovoj mucu i smrti. Osjećamo poziv doći bliže k njemu, obratiti se, donijeti mu svoje slabosti i grijehe.

Kako u čitavoj Crkvi, tako i ovdje-korizmeno vrijeme pokušava se osmisliti na različite načine. U našoj župi svakog jutra u 5.30 započinje molitveni sat pred izloženim Presvetim, a zatim je sv. misa. Pobožna udruženja intenziviraju svoje aktivnosti i susrete. Petkom ljudi rado dolaze na zajednički križni put. Mladi i ove godine pripremaju uprizorenje muke. Sva ta događanja otvaraju srca vjernika Božjoj spasiteljskoj ljubavi i čine ih osjetljivijima i spremnijima činiti dobro jedni drugima.

Veliki „događaj“ za sve župe jest tzv. *katedratikum*. To je godišnje okupljanje vjernika i svećenika s mjesnim biskupom. U našoj Biskupiji Orlu svaki dekanat jedne korizmene subote „ugosti“ biskupa, svećenike i vjernike iz svih župa tog dekanata. Tom prigodom biskup, kao pastir cijele biskupije, predvodi svečano misno slavlje te uputi poticajne riječi vjernicima. Ove godine tema je bila obitelj.

Raduje nas da je naš biskup mons. Augustin Ukwuoma u ovo-

godšnjem korizmenom obraćanju vjernicima, a posebno roditeljima, naglasio važnost njihova odnosa prema djeci. Odnos roditelja prema djeci, naročito prema onoj najmanjoj, za naše je pojmove doista neshvatljiv. Zato od samih početaka ne samo da posebnu pozornost posvećujemo najmanjima, već i na različite načine nastojimo promicati primjereniji odnos roditelja i djece. Jedan od načina jesu zajedničke aktivnosti djece i roditelja.

Među ostalim, biskup je osobito stavio roditeljima na srce da posвете više pažnje svojoj djeci, da razgovaraju s njima, da ih poučavaju riječima i primjerom, ne batinama i vikanjem na njih. Ukazao je da loši postupci štete njihovom razvoju i kasnijem sretnom životu. On dobro zna da mnogi ovdje još te stvari ne razumiju dovoljno.

Katedratikum uvijek okuplja mnoštvo vjernika. Pojedine župe, pobožna udruženja, staleži i vjernici osobno donose svoje priloge i daro-

ve da izraze svoju solidarnost s mjesnim biskupom.

Nakon sv. mise podijele se prikupljene stvari. Dio ide u sjemeništa i svećenički dom. Zajednice časnih sestara koje djeluju u tom dekanatu također dobiju svoj dio. Naša zajednica primila je vreću riže i 10-ak *komadayama*. Što ostane, kao i novčani prilozima, ide za potrebe biskupije.

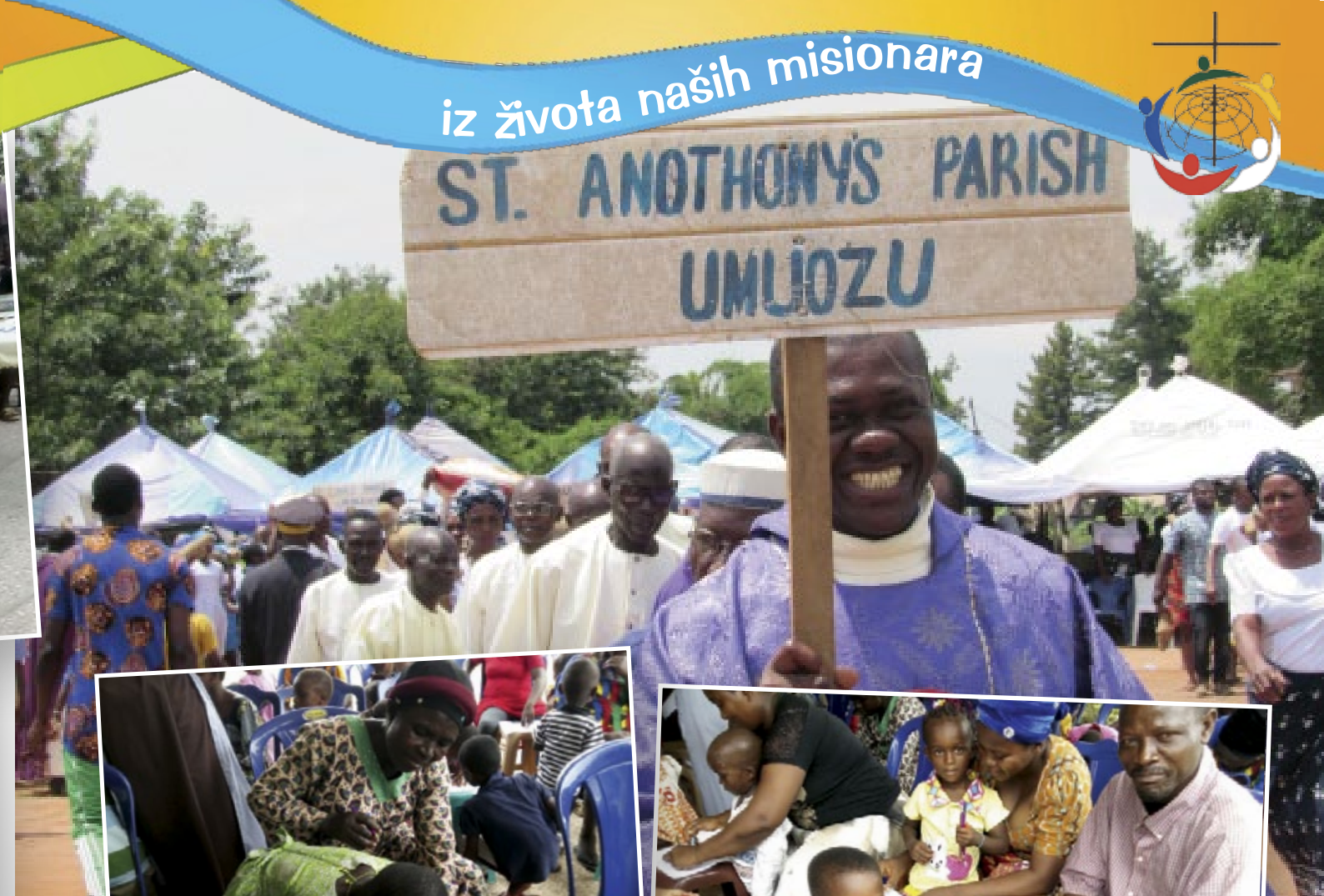
Uvijek nas vesele susreti s dječicom. I svaki put nam teško padne kada netko odlazi nekamo. Ovaj put, vrativši se iz domovine, nisam mogla vidjeti prekrasnu sedmogodišnju djevojčicu Chidalu iz našeg susjedstva, a nažalost, neću ju više ni vidjeti. Iako se nekoliko dana nije osjećala dobro, otišla je ujutro u školu. Kasnije je učiteljica nazvala roditelje da dodu po nju, jer dijete povraća. Tata ju je odveo u bolnicu, gdje je uskoro umrla. Zabrinjava nas što nas često iznenadi smrt malenih.

Šokirala me i vijest o prometnoj nezgodi jedne srednjoškolke, također iz našeg susjedstva. Prije nekoli-

ST. ANTHONY'S PARISH
UMIJOZU

ko godina njezina mama ostavila je oca i troje djece. Djeca su bila kod bake i djeda, dok je otac radi posla ostao u gradu. Kad je baka umrla, otac se vratio u selo brinuti se o svojem starom ocu i djeci. Budući da žive oskudno, pomažemo im na različite načine.

Chidimma je najstarija. Na povratku kući doživjela je prometnu nesreću. Stražnji dio stopala joj je potpuno smrvljen. U jednoj bolnici nisu joj mogli pomoći, pa su je nakon tjedan dana otpustili i poslali u drugu bolnicu. Budući da je trebalo puno platiti za proteklih tjedan dana, otac je odlučio da za nastavak liječenja potraži „prirodnog“ doktora, što bi ga puno manje došlo. Naravno da smo ga odvrćale od toga, jer nije bilo nikakva izgleda da bi se tako veliku povredu moglo uspješno liječiti bez stručnog nadzora. Osim toga događa se da se prirodni „liječnici“ koriste utjecanju zlim silama. Ali za mnoge siromahe takvo

je liječenje jedina alternativa. Dali smo ocu nešto novaca i uputili ga u privatnu ortopedsku polikliniku. Liječnik je prihvatio djevojku i odmah započeo s terapijama i čišćenjem rane. Trebalo je odstraniti smrskane kosti iz rane, koja je bila toliko duboka da je u nju mogla ući šaka. Pri tom poslu, koji se vjerojatno obavljao bez anestezije, Chidimma se onesvijestila od boli. Injekcije, antibiotici, previjanja i sve ostalo iziskivalo je puno novca. Otac nas je svaki put izvijestio o novim dugovima i kako mora prekinuti liječenje jer on nema ništa. Poznajući obiteljsku situaciju, morali smo nastaviti pomagati. Chidimma je i sada u bolnici – rana još uvijek nije zacijelila. Ne znamo kada i kako će sve završiti. Molite s nama da Chidimma ozdravi i sretno se vrati u školske klupe.

Kad god se ljudi u različitim potrebama obrate na nas i kad im pomažemo, uvijek sa zahvalnošću mislimo na djelatnike Papinskih mi-

sijskih djela i sve naše dobročinitelje koji nam omogućuju da činimo dobro potrebitima.

Mi ovdje, u vama dalekoj Nigeriji, nama tako dragoj, molimo Gospodina da vam obilno uzvрати za vaše molitve i dobrotu srca.

Želimo vam sretne i blagoslovljene uskrсне blagdane!

ISLAND

– s. Celestina Gavrić

Zašto je Island zemlja prve evangelizacije

Već sam nekoliko puta u svojim pismima spomenula da smatram da je Island zemlja prve evangelizacije i da naš biskup mons. David Tencer tako pristupa ljudima koji žive na našem području.

Kako i gdje to vidimo?

„Razvoj“ i „napredak“ stigli su dotle da u većini škola na Islandu nema više religijskog odgoja.

Prije je postojao vjeronauk protestantske zajednice, koji je bio u školama sve do početka ovog stoljeća. A ima li uopće još nešto od vjerskoga? Postoji, ali ne više vjeronauk, nego općenito upoznavanje različitih religija. I djecu se uči da sve to ima posve istu vrijednost.

Pa zar nije bilo isto tako i u propalome Rimskom Carstvu? Samo što su oni još imali „božanskog cara“, a mi imamo „ravnopravnost“, „poštovanje svačijeg prava“, „poštovanje osobnog opredjeljenja“ ili ono što zovemo „medijska podobnost“. Nema nikakve istine koja vrijedi za sve, nikakvih načela, nikakve čvrste obitelji. Sve to možeš sam odlučiti, sada i ovdje. A i zašto bi ti tko to trebao diktirati? Pa ti najbolje znaš! A zamislite, u dječjim vrtićima se kaže: „Mi ne smijemo s djecom pjevati pjesmicu u kojoj se spominje Isus.“ A da ne bude zabune – sve drugo smiju i mogu. Svi učitelji, božanstva

i idoli dobrodošli su u školu, samo Isus ne. To je naša stvarnost ovdje na Islandu, i još da nismo misijska zemlja!?

A naši vjernici katolici došli su na Island sa svih strana svijeta. Islandana katolika u unutrašnjosti zemlje vrlo je malo. Uglavnom su organizirani u zajednice u glavnom gradu Reykjavíku i okolici.

Dakle islandski katolici pristigli su sa svih paralela i meridijana. Neki su došli iz situacija gdje nisu imali prigode bolje upoznati se sa sadržajem vjere, drugi su iz bivših komunističkih zemalja, odakle do-

nose posljedice nepoznavanja svoje vjere, a neki su iz katoličkih zemalja, ali se drže po strani. Dok se oni ne inkulturiraju, u međuvremenu se udalje od Crkve i izgube se u potpunoj nezainteresiranosti ili, jednostavno, idu u protestantsku crkvu, gdje im pastor kaže da je to sve isto. A kada ipak zažele krstiti dijete u „svojoj“ Crkvi, katoličkoj, onda nastaju problemi, jer u mnogo slučajeva nisu uopće poznati s temeljnim vjerskim ponašanjem.

Uvijek kada saznam za neku katoličku obitelj, osobno odlazim k njoj te djecu, ako je ima, pozovem

na vjeronauk, a onda se pobrinem da se održava i vjeronauk. A to znači da moram nekako posložiti da svi stanu u popodnevne ili rane večernje sate na Skype, osim ovih u Akureyri i u Dalviku. Ovdje oni dolaze na satove, a nas troje smo vjeroučitelji: moja s. Marcelina i ja te naš župnik. Imam šest sati Skype-vjeronauka tjedno te još tri sata kod kuće i tri sata u mjestu Dalviku, koje je 45 km odavde i kamo idem svaki tjedan. Posjećujem od vremena do vremena i svoje vjeroučenike sa Skypea, da ih bolje upoznam i da im pomognem oko vjere koliko više mogu. I eto misijske zemlje!

Dragi prijatelji, suradnici misionara i misionarki. To i još puno toga naše su brige. Ali sve za Isusa i ljude koje nam je on povjerio!

Želim vam svaki blagoslov uskrsnulog Spasitelja. Hvala vam na svemu.

Zahvaljujmo Bogu na životu

Otac Ante Jerončić, svećenik je Družbe Božje riječi (verbiti). Rođen je 1966. u mjestu Seoci, kod Omiša. Zavjete je položio 1990. godine, a za svećenika je zaređen 8. svibnja 1999. u St. Gabrielu, u Austriji. Od 1999. godine misionar je na Karipskom otočju, u državi Antigua i Barbuda.

? Kako izgleda područje na kojem djelujete?

! Karipsko otočje obuhvaća Velike Antile (Kuba, Jamajka, Portoriko i Hispaniola) i Male Antile (niz otočića), a čini ga više država. Sve države imaju svoju dugu povijest. Neke od država bile su kolonije, ali danas su neovisne: Antigua i Barbuda, Kuba, Haiti, Dominikanska Republika, Dominika, Jamajka, Barbados, Bahami, Sveta Lucija, Sveti Kristofor i Nevis, Sveti Vincent i Grenadini, Grenada te Trinidad i Tobago. No niz otoka i dalje je u posjedu SAD-a: Portoriko, zapadni dio Djevičanskih otoka; Velike Britanije: istočni dio Djevičanskih otoka, Montserat, Angvila, Bermudi, otočja Turks i Kaikos te Kajmanski otoci; Francuske: Martinik, Gvadalupa, Sveti Petar i Mikelon, Sveti Martin (sjeverni dio), Sveti Bartolomej; Nizozemske: Aruba, Sveti Martin (južni dio), Sveti Eustahije, Saba, Bonaire i Curaçao. Nekoliko manjih otoka u sastavu je Venezuele: otočje Los Roques i Aves te Margarita, La Tortuga, Blanquilla i Orchila. Većina stanovnika potomci su nekađasnijih robova.

? Kako to da ste postali redovnik verbit?

! Kad sam odlučio postati svećenik, imao sam 23 godine. Tražio sam da to bude u nekoj misijskoj

družbi. I tako sam postao redovnik verbit. Družba Božje riječi ili verbiti u Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini relativno je nepoznata, a radi se o jednoj od najvećih misijskih družbi na svijetu. Karizma družbe najviše odgovara i u njoj sam se pronašao. Na svijetu nas ima oko 6300 redovnika verbita, a broj članova stalno raste, upravo zbog novih zvanja u misijskim zemljama, posebno u Indoneziji, na Filipinima i u nekim afričkim i južnoameričkim zemljama. Od nas četvorice Hrvata u toj družbi dvojica smo iz Hrvatske, a dvojica iz Bosne i Hercegovine. Osim mene, koji sam na Karibima, o. Milan Knezović djeluje u Brazilu, a dvojica djeluju u Hrvatskoj.

? Odakle želja da postanete misionar?

! Teško je reći odakle. To je nešto o čemu sam razmišljao i što sam tražio. Tražio sam što bi me učinilo sretnim i na koji način bih uložio svoj život. Mislio sam da ću biti sretan i ispunjen ako ću živjeti negdje tamo daleko, u drugim kulturama i s različitim ljudima, da im budem dobar i Kristov. Kad sam se odlučio za verbite, odlučio sam se ponajprije zbog želje za odlaskom u misije. U našoj družbi prije vječnih zavjeta pišemo molbu u kojoj navodimo tri države u koje bismo htjeli ići nakon ređenja. I onda nas u jednu od te tri države i

pošalju. Družba je potpuno orijentirana na misije i svatko od nas očekuje da ide u misije. Ponekad nam znaaju reći (prigovoriti) da bismo trebali ostati u domovini zbog toga što nas ovdje nema, međutim to ne ide tako. U pravilima stoji da, kada odemo u neku misijsku zemlju, pripadamo provinciji u kojoj radimo, a ne svojoj domovinskoj. Također, s obzirom na to da smo međunarodna zajednica, uvijek nas ima u zajednici različitih nacionalnosti i tako možemo još bolje, raznovrsnije djelovati.

? Kako ste se odlučili za Karibe i hoćete li ondje ostati zauvijek?

! Kad sam kao kandidat birao tri zemlje, nisam razmišljao o Africi, već više o Južnoj Americi i okolici. Napisao sam Karibe jer sam htio ići nekamo gdje se govori engleski. Zatim sam napisao Čile i Australiju. Odluka je pala na Karibe, i to na Antiguu i Barbudu. Kad bih danas birao, možda bih ipak izabrao neku od afričkih zemalja. No od 1999. godine djelujem kao misionar na Karibima i planiram ondje i ostati. Naravno, to se može promijeniti, ali mislim da se to ne će brzo dogoditi. Naime neki misionari naše družbe promijene zemlju kad se za to ukaže potreba, ali ako je sve u redu, onda ostajemo duže vrijeme u istoj zemlji.

? **Kako izgleda život na Karibima?**

! Što se tiče života na Karibima, postoji ono što svi vidimo na televiziji ili internetu: lijepe plaže, hoteli, turisti itd. Svi misle da je to raj na zemlji. Ali to nije pravi život Kariba, odnosno to nije život običnih ljudi. Često kvaliteta života ovisi o samom otoku, jer je svaki od njih različit. Naprimjer, zapadna Jamajka turističko je odredište, a istočna uopće nije. To je ono što turisti kada dođu ne mogu vidjeti, jer vide samo lijepe hotele. Ne vide život tih ljudi izvan hotela. Ja živim na otoku koji se zove Antigua ili kako se točno ondje zove: *Antiga*. Na tom otoku živi oko 80 000 stanovnika, a površinom je malo manji nego, npr., naš Brač. Pripada državi koja se zove Antigua i Barbuda. Na otoku Barbudi, koji je manji, živi oko 1400 stanovnika.

? **Kojim se jezikom sporazumijevate?**

! Na mojem otoku, koji je cijelo vrijeme bio pod Velikom Britanijom, govori se engleski jezik, ali većina govori iskrivljeni engleski. Sjećam se kako sam na početku, kad sam tek došao, išao s kolegom Ircom posjetiti jednog starca. Njih su dvojica počeli razgovarati. Nisam starca baš razumio, a nije ga ni moj prijatelj, zato ga je zamolio da mu ponovi što je rekao. Nakon što je starac ponovio, Irac ga i dalje nije razumio. Na kraju mu je starac rekao neka ide bolje naučiti engleski jer ga slabo zna. Oni svi na otočju misle da govore engleski, ali većina ih govori kreolskim dijalektom.

? **Kad je na otočje došlo kršćanstvo?**

! Kršćanstvo je došlo relativno davno, s obzirom na to da su bili engleska kolonija, no katolika ima tek posljednjih 130 godina. Naime, otkad je ukinuto ropstvo, bivši robovi nisu više htjeli raditi na plantažama veleposjednika jer su ih oni i dalje iskoristavali. Tad se doselila jedna veća skupina Portugalaca s otoka Madeire, koja je došla raditi na plantažama. Ti portugalski radnici bili su katolici i 30-ak godina pisali su biskupu da im pošalje katoličkog svećenika. Konačno se to i dogodilo prije 130 godina. Danas osim anglikanaca, protestanata

i katolika ima i raznih drugih kršćanskih zajednica.

? **Koliko je katolika na Antigvi i gdje vi djelujete?**

! Na Antigvi je 6 % katolika i redovito sudjeluju u vjerskom životu u jednoj od osam crkava koje postoje. Na otoku postoje samo dvije župe, a biskupija se prostire na pet država. Države su vrlo male i zato je tako. Naprimjer, prošli biskup je bio s Jamajke i kad bi išao u neku župu na Britanske Djevičanske otoke, svaki put je morao vaditi vizu. Biskupija je osnovana 1971. godine odvajanjem od biskupije na otoku Dominiki, a prvi je biskup, podrijetlom s Kariba, na službu došao iz Afrike. Prije sam bio župnik u župi u unutrašnjosti, a sada djelujem u glavnom gradu i pripadam Župi Svete obitelji, koja je katedralna župa. Župniku pomažemo nas trojica verbita. Subrat iz Poljske zadužen je za migracije i za sve koji su došli s raznih otoka a govore španjolski jezik. Subrat iz Toga zadužen je za obiteljski apostolat te pomaže u pripremi za brak, a posebno je uključen u obiteljsko savjetovalište. Ujedno je i generalni vikar te pomaže biskupu. Moj apostolat danas je na katoličkom radiju te sam tomu veoma posvećen. Osim toga imam i dužnosti u družbi te često mijenjam svećenike po drugim otocima kad je to potrebno. No svoje vrijeme na otoku provodim na radiju.

? **Tko je utemeljio vaš katolički radio i kako djeluje?**

! Kad je došao novi biskup 1971. godine, htio je pokrenuti radio, ali dugo nije mogao dobiti dozvolu od državnih vlasti. Kad ju je dobio prije devet godina, osnovao ga je. Razlog za tu inicijativu bio je taj da bi se o Katoličkoj crkvi javnosti dale točne informacije. Naime na otoku ima vrlo mnogo sekt i one šire krive informacije o nama. Ja sam zadužen za tehnički dio te sam rijetko u eteru. Osim mene pomažu i drugi ljudi, ali nitko nije zaposlen, zbog nedostatka financija. Glavna tema je apologetika. To je veoma bitno i dobro jer tako ljudi mogu dobiti točne informacije o Crkvi i o *Bibliji*.

? **Koji su specifični problemi na Karibima?**

! Što se tiče same infrastrukture, ceste su veoma loše i nekvalitet-

no napravljene, pa se vrlo brzo istroše, ali s obzirom na to da smo na otočju, vrlo važan je i prijevoz avionima. Ima struje i vode, a za one koji ne mogu plaćati u selima postoje pumpe na kojima mogu besplatno uzeti vodu. U zdravstvu se vide veliki pomaci. Prije nekoliko godina napravili su novu bolnicu, koja je stvarno dobra. Prošla je bila vrlo loša, nije bilo čak ni tople vode u njoj.

Prije 20 godina uvedena je besplatna osnovna škola, no kvaliteta državnih škola je upitna. Treba vremena da se to ustali i tomu se treba dati prioritet. Naravno, postoje i privatne škole, ali se one plaćaju i mnogi si to ne mogu priuštiti. Problem je što oni koji dobro uče nakon završene srednje škole idu studirati izvan zemlje i najčešće se više ne vraćaju. To je velik problem za državu.

Ono na čemu se puno radi jest obitelj. Obitelji su suočene s velikim i kompleksnim problemima. Zato su važni odgoj i obrazovanje djece, koja će stasati za bolju budućnost.

? **Kako je s duhovnim zvanjima na Karibima?**

! Vrlo je malo domaćih duhovnih zvanja. Ima mladih, ali se zbog okoline vrlo rijetko odlučuju biti svećenici ili redovnici. Dok je postojalo robovlasničko društvo, djeca su bila vlasništvo robovlasnika i tada to, jednostavno, nije ni bilo moguće, jer nisu bili slobodni i jer su trebali raditi na plantažama. I zbog toga se i danas veoma teško odlučuju za duhovna zvanja. Ima svega nekoliko domaćih svećenika, iako svima vjera puno znači i vjeruju u Isusa.

? **Koja bi bila vaša poruka našim čitateljima?**

! Za sve što se radi u misijama potrebna je i materijalna pomoć. No, kada malo bolje pogledamo, vidimo da to i nije najvažnije. Važno je, npr., dati nekome školovanje i dati mu budućnost. Važno je i da učimo jedni od drugih. Ako želimo upoznati Isusa, ponekad je potrebno vidjeti kako žive ljudi u misijskim zemljama. S Kariba je i Bob Marley. Njegova pjesma *One love – one heart (Jedna ljubav – jedno srce)* podsjeća nas, baš kao i sve ljude s Kariba, da nikada ne zaboravljamo zahvaliti Bogu za život i da trebamo dijeliti isti osjećaj ljubavi jedni prema drugima.

Razgovarala **Ines Sosa Meštrović**

Da Crkva u Africi, zalaganjem svojih članova, bude sjeme jedinstva među narodima i znak nade za taj kontinent.

Piše don Frano Miljenko Markić, ravnatelj PMD-a Dubrovačke biskupije

ALELUJA! „Na tebi, Petre (na toj stijeni), sagradit ću Crkvu svoju, ni vrata je paklena ne će nadvladati.“ Božanska je to ustanova, pa se ne treba čuditi da je tako naglašen stanac kamen – stijena. Ustanova Crkve na Petru i apostolima u Isusovo je vrijeme bila nepoznata, ali suvremena. Za njega su sva vremena i svi vijekovi – suvremeni. Zato je Crkva današnja u suvremenom svijetu. Suvremenost Crkve proživljavat će se kao takva dok je svijeta i vijeka. Isusov zahtjev i zapovijed: „Idite po svem svijetu...“ i danas dotiče mnoge, počevši od Jeruzalema, te ne može ostati statična, nego je dinamična i širi se po svem

svijetu. Ni Afrika nije mogla izbjeći taj dar milosna pohoda Duha Svetoga, koji dolazi po Crkvi i po njezinim misionarima. Svaki misionar nosio je suvremenost Crkve svojeg doba onamo kamo je došao i gdje se susretao s čovjekom kojeg je Isus došao spasiti. To je spasenje dolazilo od ljudi za ljude, jer je Crkva zajednica pape, biskupa, svećenika, đakona i svih krštenika koji ju čine jednom, svetom, katoličkom i apostolskom. Zalaganje za takvo jedinstvo može biti sjeme i za one koji nisu u takvu zajedništvo. „Učinite sve narode mojim učenicima.“ Ta nada je pohranjena u srcima našim i zajamčena riječima i životom: „Ja sam s vama u sve dane

do svršetka svijeta, ne bojte se.“ Isus je svoj život dokraja založio kad je rekao: „Otac i ja smo jedno“, a time je i članove svoje Crkve uvrstio u to jedinstvo i zajedništvo. „Kao što je Otac poslao mene, i ja šaljem vas... Budite jedno i tako neće znati ljevičica što čini desnica, jer sam pripremio mjesto da i vi budete ondje gdje sam ja.“ Sva je dobra podijelio zajednici. „Kao što sam ja vama učinio, činite i vi drugima.“ U tom je nada i afričke Crkve, u koju su pozvani svi narodi svih vremena.

A Duh će Gospodnji po nama činiti divna djela onoga koji nas iz tame pozva k svomemu divnom svjetlu.

Hrabrost da se preuzme rizik za Božje obećanje

Poruka pape Franje za 56. Svjetski dan molitve za zvanja
(Nedjelja Dobrog Pastira, 12. svibnja 2019.)

Draga braćo i sestre, nakon živog i plodnog iskustva sinode posvećene mladima u listopadu prošle godine, nedavno smo proslavili 34. Svjetski dan mladih u Panami. Ova dva velika događaja omogućila su Crkvi da prigone svoje uho glasu Duha te životu mladih, njihovim pitanjima i brigama, njihovim problemima i nadama.

Vraćajući se na ono što sam imao priliku podijeliti s mladima u Panami, na ovaj Svjetski dan molitve za zvanja htio bih razmišljati o tome kako nas Gospodinov poziv čini *nositeljima jednog obećanja* i, istodobno, od nas traži hrabrost preuzeti na sebe rizik s Njim i za Njega. Htio bih se kratko zadržati na ta dva aspekta – obećanju i riziku – razmišljajući zajedno s vama nad evanđeoskim izvješćem o pozivu prvih učenika na Galilejskome jezeru (Mk 1, 16-20).

Braća Šimun i Andrija te Jakov i Ivan obavljaju svoj svakodnevni ribarski posao. U ovom zahtjevnom zanimanju naučili su zakone prirode i katkad su, kad su vjetrovi bili protivni i valovi se poigravali lađom, morali im prkositi. U nekim bi danima uloženi trud i napor bio nagrađen obilnim ulovom, ali ponekad bi cijelu noć ribarili a da ne bi napunili ni jednu mrežu te bi se vraćali na obalu umorni i razočarani.

To su uobičajene životne situacije. Svatko od nas ima želje koje nosi u svojem srcu, upušta se u aktivnosti za koje se nada da će uroditi plodom, izlazi na "more" mnogih mogućnosti tražeći pravi smjer koji će zadovoljiti našu žed za srećom. Katkad uživamo u dobrom ulovu, a katkad se opet moramo hrabro boriti da spriječimo da nam brod potope valovi ili se, pak, nositi s frustracijom kad vidimo kako su nam mreže ostale prazne.

Kao u povijesti svakog poziva, tako se i u ovome događa susret. Isus prolazi, vidi te ribare i prilazi im... To se isto nama dogodilo kad smo upoznali

osobu s kojom smo na kraju odlučili dijeliti život u braku ili kad smo prvi put osjetili da nas privlači Bogu posvećeni život: bili smo iznenađeni susretom i u tome smo trenutku nazreli obećanje o radosti koja može ispuniti naš život. Tako se toga dana, kod Galilejskog jezera, Isus približio tim ribarima, prekinuvši »stanje zakóčenosti u kojem se čovjek nađe kad postane rob navike« (Homilija za XXII. Svjetski dan posvećenog života, 2. veljače 2018.). I odmah im je obećao: »Učinit ću vas ribarima ljudi« (Mk 1, 17).

Gospodinov poziv nije uplitanje Boga u našu slobodu; to nije "kavez" ili teret koji nam se svaljuje na pleća. Naprotiv, to je inicijativa puna ljubavi kojom nam Bog ide ususret i poziva nas da budemo dio velikog pothvata, otvarajući pred našim očima horizont većeg mora i obilnog ulova.

Bog ne želi da naš život bude banalan i predvidljiv, ne želi da budemo robovi svakodnevnih navika i inertni prema izborima koji bi mogli dati smisao našem životu. Gospodin ne želi da se mirimo s tim da živimo od danas do sutra i mislimo da zapravo ne postoji ništa za što se isplati gorljivo zauzimati, gaseći unutarnji nemir traženja novih putova na svojem putovanju.

Ako ponekad doživimo "čudesan ribolov", to je zato što želi da otkrijemo da je svatko od nas pozvan, na različit način, na nešto veliko i da nam životi ne bi smjeli biti zarobljeni u mrežama učmalosti i besmisla koji otupljuju i umrtvljuju srce. Ukratko, poziv je poticaj da se ne zaustavimo na obali s mrežama u rukama, nego da slijedimo Isusa na putu koji nam je pripremio radi naše sreće i za dobro onih koji su nam blizu.

Prihvatanje tog obećanja svakako zahtijeva hrabrost donošenja odluke. Prvi učenici, koje je Isus pozvao da budu dio nečeg većeg, »odmah ostaviše mreže i pođoše za njim« (Mk 1, 18).

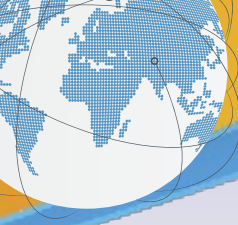
To znači da prihvaćanje Gospodinova poziva podrazumijeva usuditi se staviti sve na kocku i uhvatiti se u koštac s velikim izazovom, ostavljajući sve što nas drži vezane za našu malu lađu i sprječava nas da donesemo konačnu odluku. Od nas se traži ona odvažnost koja nas snažno potiče na otkrivanje Božjega nauma o našem životu. Ukratko, kad se nađemo pred širokim morem poziva ne možemo nastaviti popravljati svoje mreže na lađi koja nam daje sigurnost, nego se moramo pouzdati u Gospodinovo obećanje.

Tu mislim prvenstveno na poziv na kršćanski život koji svi primamo krštenjem i koji nas uči da naš život nije plod slučajnosti, već dar: mi smo ljubljena Gospodinova djeca, okupljena u velikoj obitelji Crkve.

Upravo se u crkvenoj zajednici kršćanski život rađa i razvija, osobito kroz liturgiju koja nas uvodi u Božju riječ i milost sakramenata; tu se, od najranije dobi, učimo umijeću molitve i bratskog dijeljenja. Upravo zato što nas rađa na novi život i vodi nas Kristu, Crkva je naša majka. Stoga je moramo ljubiti i kad na njenom licu vidimo bore krhkosti i grijeha te i mi sami moramo pridonositi tome da bude još ljepša i blistavija, kako bi mogla svjedočiti Božju ljubav u svijetu.

Kršćanski život, nadalje, nalazi svoj izraz u onim odlukama koje, dok daju precizan smjer našoj »plovidbi« kroz život, također pridonose rastu Božjega kraljevstva u društvu. Tu mislim na one koji odluče sklopiti kršćansku ženidbu i zasnovati obitelj kao i na mnoga zvanja vezana uz svijet rada i zanimanja, rad na karitativnom i polju solidarnosti, odgovorne društvene i političke zadaće i tako dalje.

Ta nas zvanja čine nositeljima obećanja dobrote, ljubavi i pravde ne samo za nas same, nego i za društva i kulture u kojima živimo, kojima su potrebni hrabri kršćani i vjeredo-

stojni svjedoci kraljevstva Božjega. U susretu s Gospodinom neki mogu osjetiti oduševljenost za poziv na posvećeni život ili svećeništvo. To otkriće može izazvati uzbuđenje i u isti mah plašiti, jer se osjećamo pozvanima postati "ribarima ljudi" u lađi Crkve kroz potpuno sebedarje i vjerno služenje evanđelju i braći. Ta odluka za sobom povlači upuštanje u rizik da se ostavi sve kako bi se slijedilo Gospodina i potpuno se posvetilo Njemu, te postalo suradnicima u Njegovom djelu. Na putu donošenja ove odluke mogu stajati mnoge vrste unutarnjeg otpora, jednako kao što se u sredinama u kojima je sekularizacija uzela velikoga maha, u kojima se čini da nema mjesta za Boga i evanđelje, može lako podleći obeshrabrenju i biti ophrvan »umorom nade« (*Homilija na misi sa svećenicima, Bogu posvećenim osobama i laičkim pokretima, Panamá, 26. siječnja 2019.*).

A ipak nema veće radosti od te da se riskira život za Gospodina! Želio bih posebno vama mladima reći: ne budite gluhi na Gospodinov poziv! Ako vas On zove na taj put, ne uvlačite vesla u barku nego se pouzdajte u Njega. Ne dopustite da vas pred visokim vrhuncima na koje nas Gospodin zove obuzme strah koji nas paralizira. Uvijek imajte na umu da onima koji ostave svoje mreže i lađu i pođu za njim Gospodin obe-

ćava radost novog života koji ispunjava srce i daje životnost našem putovanju.

Predragi, nije uvijek lako razaznati vlastiti poziv i pravilno usmjeriti svoj život. Zbog toga mora postojati obnovljena predanost čitave Crkve – svećenikâ, redovnikâ, pastoralnih djelatnika i odgojiteljâ – da se, napose mladima, pruže prilike za slušanje i razlučivanje. Postoji potreba za pastoralom mladih i pastoralom zvanja koji pomaže u otkrivanju Božjeg nauma, prije svega kroz molitvu, razmatranje Božje riječi, euharistijsko klanjanje i duhovno praćenje.

Kao što je tijekom Svjetskog dana mladih u Panami u nekoliko navrata jasno izašlo na vidjelo, naše bi oči uvijek trebale biti uprte u Mariju. I u životu te mlade žene, poziv je bio ujedno i obećanje i rizik. Njezino poslanje nije bilo lako, ali ona nije dopustila da strah prevagne. Njezin »"da", bio je "da" onih koji se žele uključiti i riskirati, staviti sve na kocku, bez ikakvog drugog jamstva osim sigurnosti i svijesti da su nositelji jednoga obećanja. I zato pitam svakog od vas: osjećate li se nositeljima jednoga obećanja? Kakvo obećanje nosim u svome srcu da bih ga pronosio dalje? Marija je nesumnjivo imala teško poslanje, ali teškoće i izazovi koji su bili pred njom nisu

bili razlog da kaže "ne". Naravno da će naići na komplikacije, ali to ne bi bile iste one komplikacije koje se javljaju kad nas kukavičluk paralizira zato što nam sve nije unaprijed jasno ili sigurno« (*Bdjenje s mladima, Panamá, 26. siječnja 2019.*).

Na ovaj se Dan ujedinitimo molitvi i molimo Gospodina da nam pomogne otkriti njegov plan ljubavi za naše živote i udijeli nam hrabrost da odvažno i bez straha koračamo putem koji je od početka On izabrao za svakoga od nas.

Iz Vatikana, 31. siječnja 2019., Spomen svetog Ivana Bosca.

FRANJO
(kta/ika)

25. svibnja – Međunarodni dan Afrike

Afrika je drugi po veličini kontinent na Zemlji, s ukupno 30,3 milijuna km² ili oko 1/5 kopna na Zemlji. Najveći dio Afrike smješten je u tropima, između obratnica, pa je Afrika najtopliji kontinent, bez velikih temperaturnih kolebanja. Afrika ima oko 1,031 milijarde stanovnika (procjena 2010.). Prosječna je gustoća naseljenosti 34 stanovnika na km². Gospodarsko stanje usko je povezano s političkom stabilnošću. S obzirom na to da su ratovi afrička svakodnevnica, gospodarske prilike na većem su dijelu kontinenta iznimno teške. Afrika je u cjelini gospodarski nedovoljno razvijena i većina afričkih zemalja pripada najsiromašnijim zemljama svijeta (36,2 % stanovništva živi s manje od dolara dnevno).

Dana 25. svibnja 1963. godine 32 nezavisne afričke zemlje izglasale su u Adis Abebi rezoluciju o osnivanju Organizacije afričkog jedinstva. Bio je to prvi korak prema povezivanju afričkih zemalja nedugo nakon vala dekolonizacije koji je zahvatio kontinent početkom 60-ih godina 20. st. Tog je dana jednoglasno prihvaćena i rezolucija kojom se 25. svibnja proglašava Danom Afrike, koji se otada slavi kao nacionalni praznik u svim državama potpisnicama rezolucije. Postavljeni ciljevi Organizacije afričkog jedinstva bili su: promocija zajedništva i solidarnosti afričkih država, koordinacija i poboljšanje suradnje radi postizanja što boljih uvjeta života za sve afričke narode, obrana suvereniteta, integriteta i neovisnosti država potpisnica, uklanjanje svih oblika kolonijalizma s kontinenta, promicanje međunarodne suradnje i ukupno djelovanje u skladu s *Poveljom Ujedinjenih naroda* i *Deklaracijom o ljudskim pravima*.

U Africi trenutno djeluje 37 hrvatskih misionara i misionarki koji svoje poslanje vrše u Maroku, Beninu, Gani, Nigeriji, Kamerunu, Ruandi, DR Kongu, Zambiji, Ugandi, Keniji, Tanzaniji i Madagaskaru.

Zahvaljujući dobročiniteljima, naši se misionari, uz propovijedanje evanđelja, mogu brinuti i za materijalni razvoj sredina u kojima djeluju. Oni se brinu za sve ljude, bez razlike, ali osobito pažnju poklanjaju djeci i siromašnima. Pomažu im gdje god mogu, a najviše u opismenjavanju, otvarajući škole, brinu se za zdravstvenu zaštitu, uče kako obrađivati zemlju na napredniji način, kopaju bunare i dovode pitku vodu, grade mostove te se tako uključuju u cjelokupni napredak društva. Ono što mi uzimamo kao „uobičajeno“ i zdravo za gotovo, poput pitke vode, krova nad glavom i svakodnevnih obroka, ljudima diljem Afrike predstavlja teško ostvariv san.

Mnogima je cilj pokušati osigurati barem egzistencijalni minimum i u takvim uvjetima teško je vjerovati u bolje sutra. Međutim, unatoč siromaštvu, Afrika je zemlja najvećeg osmijeha, i to svjedoči svatko tko je barem jednom posjetio taj kontinent. Materijalno siromaštvo nije vezalo dušu čovjeka u Africi za stvari, već su oči afričkog čovjeka uvijek uzdignute k nebu, prema Gospodinu, a srce mu je otvoreno za radost. Ljudi Afrike ljudi su nade.

Priznanje za cjeloživotni nesebični rad

Na Veliki četvrtak u katedrali i bazilici *Nuestra Señora de Evangelización* u Limi mons. Drago Balvanović, dugogodišnji misionar u Peruu, primio je veliku čast biti novim članom kanoničkog zbora Kaptola Nadbiskupije Lima. Nakon što ga je papa Ivan Pavao II. imenovao kapelanom njegove svetosti (2000.) i papa Benedikt XVI. imenovao svojim prelatom (2007.), to je novo priznanje za veliki i nesebični rad mons. Drage Balvanovića. Nadbiskup Lime i primas Perua mons. dr. Carlos Castillo Mattasoglio na poseban način za-

hvalio je mons. Balvanoviću na njegovu radu, više od 30 godina u Nadbiskupiji Lima, u Župi svete Ruže Limske i Župi svetog Leopolda Mandiča. Nadbiskup je posebno čestitao na 60. obljetnici svećeničkog ređenja i svećeničkog služenja narodu i Crkvi u domovini i u Peruu. Uz mons. Balvanovića na svečanosti je sudjelovao i Marko Jukić, svećenik koji također djeluje u istoj župi i vikarijatu kao vikar.

Također je sudjelovalo oko 350 svećenika, apostolski nuncij u Peruu mons. dr.

Nicola Girasolli, nadbiskup Lime mons. dr. Carlos Castillo Mattasoglio i tri pomoćna biskupa, kao i mnoštvo vjernika iz Župe sv. Leo-

polda te značajan broj Hrvata i njihovih potomaka. (p. M. J.)

Mladost i radost u Neumu

Mladi članovi Hrvatske demokratske zajednice iz Neuma organizirali smo 1. ožujka 2019. godine natjecanje u stolnom tenisu, a cilj nam je bio prikupiti što više novčanih sredstava i napraviti dobro djelo pomažući

onima najslabijima, a koji su potrebiti naše pomoći.

U razgovoru s našom časnom sestrom Danicom Bilić došli smo na ideju da bi najbolje bilo sredstva koja smo prikupili (460 maraka, 50 eura, 10

kuna) darovati za misije. Drago nam je da bar malim dijelom možemo pomoći siromašnu i ugroženu braću i sestre. Od srca sve pozdravljamo i dalje smo u mislima sa svima vama koji pomažete najpotrebitijima. **Matej Marić**

XXI. SUSRET PRIJATELJA MALOG ISUSA U PRISOJU

„Projekt našeg srca“ – dar za misije

U Župi BDM u Prisoju 23. ožujka održan je XXI. susret Prijatelja Malog Isusa Sarajevske provincije. Tema susreta bila je *Sluga Božji Josip Stadler – misionar Bosne*.

Prijatelji Malog Isusa vjerničko su društvo laika i klerika, suradnika družbe Služavke Maloga Isusa. Osnovano je 1994. godine, a njegovi članovi pozvani su na širenje pobožnosti prema Malom Isusu, euharistiji i Blaženoj Djevici Mariji; također i na molitvu za nova duhovna zvanja te pomoć svima bolesnima, osamljenima i siromašnima u svojoj župi i šire. Svake godine održava se susret Prijatelja Maloga Isusa Sarajevske provincije.

Ove godine domaćin je bila Župa Prisoje, u Duvanjskom dekanatu. Na početku misnog slavlja sve nazočne pozdravio je župnik Ivan Bebek te s. Anđelina Perić, vrhovna savjetnica i koordinatorica PMI-ja. Okupilo se oko 300 članova, koji su došli iz Gromiljaka, Maglaja, Neuma, Prozora, Sarajeva, Viteza, Voćina, Brodskog Vinogorja te Prisoja. Misno slavlje predvodio je mons. Ratko Perić, biskup mostarsko-duvanjski, uz koncelebraciju desetak svećenika.

U propovijedi je biskup osobito naglasio važnost euharistije i Kristove žrtve, kojom je otkupio sve one koji u njega vjeruju i slijede ga. Tu su i primjeri svetaca koji su

ga nepokolebljivo slijedili te nam stoje kao uzor kršćanskog življenja, ali i kao zagovornici na nebu. I sluga Božji Josip Stadler svojim životom svjedočio je predanu vjeru u Krista, naglašavajući da nam je potrebno majčinsko srce za drugoga, sudačko prema sebi, a djetinje prema Bogu.

Misna čitanja i molitve vjernika pročitali su članovi Prijatelja Malog Isusa, koji su prinijeli i prigodne darove. S. M. Danica Bilić, pročelnica Povjerenstva PMI-ja Sarajevske provincije, prinijela je u okviru *Projekta našeg srca* dar za misije. *Projekt našeg srca* čine dobrovoljni novčani prilozi Prijatelja Malog Isusa, koji su ove godine namijenjeni misijama, u znak proglašene Misijske godine.

Nakon stanke za objed i zajedničkog druženja uz duhovne pjesme, koje su u crkvi izveli zborovi iz poje-

dinih župa, u športskoj dvorani OŠ-a „Stjepan Radić“ otvorena je izložba o životu i djelu sluge Božjega Josipa Stadlera. Mons. Ratko Perić u svojem je uvodnom govoru podsjetio nazočne na Stadlerovo teško djetinjstvo, kad je u kratku razdoblju ostao bez oba roditelja, pa su za njega, tada desetogodišnjaka, te za ostalu braću i sestre brigu preuzele plemenite obitelji iz Slavenskog Broda. Providnost Božja pozvala ga je na put svećeništva. Da bi što bolje pomagao siromašnima i napuštenima, u Sarajevu 1890. osniva redovničku družbu Služavke Malog Isusa, koje danas djeluju u tri provincije: u Sarajevu, Splitu i Zagrebu. Prijatelji Malog Isusa produžena su ruka njihova milosna djelovanja.

don Ivan Bebek, župnik

Župe Aladinići i Studenci darovale maslinove grančice

Već 45. put organizira se misijska akcija *Maslinove grančice – moj dar za misije*. I ove godine župama Vrhbosanske nadbiskupije maslinove grančice darovale su Župa Svih svetih Aladinići i Župa Presvetog Srca Isusova Studenci. Župnici tih dviju hercegovačkih župa, Stipe Gale i Ivan Štironja, organizirali su sa svojim vjernicima rezidbu i pripremu grančica. Caritas Vrhbosanske nadbiskupije i Vrhbosansko bogoslovno sjemenište ustupili su svoje kombije za prijevoz, a

vjernici Župe Banbrdo i bogoslovi dovezli su grančice u Sarajevo. Pakiranje i pripremanje grančica za prijevoz u župe pomogli su bogoslovi, učenici KŠC-a „Sv. Josip“ iz Sarajeva i s. Zvonimira.

Kao što se može vidjeti, u ovu akciju uključen je velik broj prijatelja misija: djece, mladih i starijih osoba. Uključivanjem u tu već tradicionalnu misijsku akciju pokazali su da svatko može, bez obzira na godine i sposobnosti, učiniti nešto korisno i plemenito za misije.

Na Cvjetnicu župnici će maslinove grančice ponuditi vjernicima, a prikupljen prilog bit će namijenjen za najpotrebitije u misijama. Važno je spomenuti da se broj župa Vrhbosanske nadbiskupije koje su se prijavile za maslinove grančice znatno uvećao u odnosu na prošlu

godinu. Župe hercegovačkih biskupija same organiziraju ponudu maslinovih grančica, dok ih župe Banjolučke biskupije dobivaju iz Dubrovačke biskupije. Nadamo se da će i ova akcija donijeti željene plodove zajedništva te jačanju misijske svijesti.

PMD BiH

INDIJA
– o. Ante Gabrić

Isus ulazi u Molakhali

Danas je blagdan Prečistog Srca Marijina. Odlazim na teško putovanje u Boro Molakhali, gdje mislimo otvoriti novu misijsku postaju. Bit će posvećena Fatimskoj Gospi, Prečistom Srcu nebeske nam Majke, pa sam stoga izabrao taj Njezin blagdan, da po prvi put pohodim te dobre ljude. Već su nekoliko puta oni došli u Bošonti, da nas zovu u svoje selo. Bio sam skršen od umora, jer sam se baš vratio u Bošonti s poduljeg putovanja. A i pljuštalo je kao iz kabla. Mislio sam si da je najbolje sred križeva i poteškoća početi ovaj novi pothvat. Do sela Garberie išao sam u malom urođeničkom čamcu. Krov čamca šupalj na sve strane, pa sam prokisnuo kao pijevac. Od Garberie nastavio sam pješice. Trebalo je prijeći dvije rijeke. Nasip je bio strašan. Ni sam ne znam koliko sam se puta skotrljao prema rijeci i rižinim poljima.

Kod Kočukhalija došao je i moj katehista Pavao. Samo me gleda onako zablacena. Pa mi za utjehu kaže da je put s druge strane Kočukhalija još i gori. Na zdravlje! Dječica u dronjcima lovila su ribu uz rijeku. Na istočnoj strani je Molakhali. Veliko mnoštvo ljudi čeka. Kroz duboko blato uspnem se na obalu. Preda me su pale mnoge starice, pa po bengalskom običaju ljube noge svećenika – blatne i krvave noge. Put je bio tako strašan, da su mi noge na sve strane bile izrezane. Silna bijeda vlada u selu. Upala lica tih starica, gladne oči dječice govorile su više nego ikakva propovijed.

Uz nasip je seoska škola. Sasvim su je uništile nedavne velike poplave. No, pouka ide dalje. Dječica su sjedila na starim vrećama, dok je učitelj naslonio polomljenu ploču na jednu kutiju.

Najprije je bilo seosko sijelo, miting, da uredimo sve za popravak škole. Ostale stvari mogu čekati, no za djecu se valja odmah pobrinuti. Sutra će započeti posao. Seljani će dati pola, a ja moram drugu polovicu isprositi kod prijatelja i znanaca.

„Betlehemska štalica“

Zatim smo pošli prema novoj kapelici, ili bolje rečeno, »betlehemske štalice«. Stari Buno Pabon dao je krasno zemljište. Siromašan je, no njegov pokojni otac je htio darovati to lijepo zemljište uz rijeku za koju dobru svrhu, pa je počeo i zidove podizati, da otvori malu školu za odrasle mladiće. No sirota nije mogao ispuniti svoje želje. Pa Pabon, eto, u spomen svoga oca daje zemljište. Mala privremena kapelica je podignuta. Kako rekoh, to je »betlehemska štalica«. Napravljena je od starih papirnatih kutija, u kojima smo dobili mlijeko u prahu iz Amerike. Čak je i krov od istog materijala. Da je na sve strane curilo, to vam ne trebam

ni spominjati. No eto, bolje je nego vani pod stablom. Predvečerje je. Iza golemih monsunskih oblaka gubile su se sunčane zrake. Mali »gong« – zvono naše nove 'katedralke' pozivlje nas na Pozdrav Gospin. Paul i ja smo molili, dok su ljudi pobožno stajali. Oni još ne znaju molitava. »I Riječ je tijelom postala, i prebivala među nama!« Za koji sat to će se čudo opet i tu dogoditi, u ovom novom Betlehemu, na domaku velikih Sunderbanskih džungla Bengalije, kad će Bog Riječ pod prilikama bijele hostije sići na taj mali oltar.

Cijelo se selo sleglo oko kapelice. Predstavio sam im katehistu Paula. On je već prije bio u tom selu, no kao »doktor«. Od vremena do vremena došao bi iz svog sela Piprekhalia pohoditi bolesnike. On se, naime, razumije i u »doktorski zanat«, pa čak za nevolju znade dati i injekciju. Kako tu nadaleko nema doktora, Paul uživa velik ugled, pa će mu to dobro doći u novoj odgovornoj službi katehiste.

„Pouka o ljubavi“

Slijedila je kratka pouka o Isusu, o Njegovoj ljubavi, o Njegovoj i našoj Majci, o bratskoj ljubavi. Svi smo jedno, nema »nedodirljivih«; kao što evo sada zajedno sjedimo, uvijek ćemo tako biti jednog srca i jedne duše. Vašu djecu valja odgojiti, oni će jednog dana preuzeti službu oltara. A vi sada morate i drugima govoriti o Isusu.

»Dobio sam svjetlo, pokazat ću ga ja i drugima« – reče Bištu. A Pabon samo klima glavom, pa će napokon mudro: »Pa zbilja, oče, ja nisam ni znao kamo idem. Eto Isus veli: Ja sam Put i ja ću za Isusom!«

Pomogle im naše molitve i žrtve, da bi oni mogli ići za Isusom. No taj put ići će preko Kalvarije. U selu ima protivnika. Neki su već počeli rovariti. No Bhođo, najmlađi među novodošlima, jasno

je rekao da nitko i ništa neće uzdrmati njihove ljubavi prema Isusu.

„Prva sveta misa“

Počeo sam svetu misu, prvu misu u ovim krajevima. Oltar su dvije daske. Male svjećice tako krasno trepere. Kao da su i one radosne. A moje misli bile su kod vas, dragi moji prijatelji i dobročinitelji, koji se molite i žrtvujete da bih dragog Isusa mogao donijeti u ovo novo selo. Za vas sam se molio. Makar i tisuće milja udaljeni bili ste mi blizu toga sretnog dana. O, ostanite i nadalje blizu svojim molitvama i dnevnim žrtvama, blizu svojom dobrotvornom ljubavlju! Ja kao Isusov prosjak, morat ću opet k Vama. Mnogo će još toga trebati na ovoj postaji. No za ljubav nije ništa »mnogo«. Ja znam da me vi nećete zaboraviti i zapustiti.

Kod svete pričesti samo je katehista Pavao primio Isusa. Kako mi je srce gorjelo od želje da svakome mogu dati taj najveći dar. No eto, valja se strpjeti. Potrebna je pouka. A glavno je da srca budu pripravna, pa će sve drugo polako ići. Nebeskoj Majci posebno sam se molio, jer će to biti Njezina kapelica, Njezino selo, Njezin mali Nazaretski dom. Pa neka Ona čuva u svome prečistom Srcu sva srca sred pogibelji.

Poslije svete mise donijeli su mi čaja i jedno jaje. Nije mnogo, ali od srca je dano, pa sam bio sretan. I onda sam otvorio svoju torbu, u kojoj sam donio nešto slatkiša za moje male lopovčiče. E, da ste vidjeli radosti i veselja. Na koncu su se pridružili i starkelje, te se »razgovor ugodni« protegnuo do u kasnu noć.

„Tajna ljubavi“

Nego, stari Anondo ima nešto na srcu. On mene gleda i gleda, mjeri me s lijeva i desna. Nešto bi rekao, ali kao

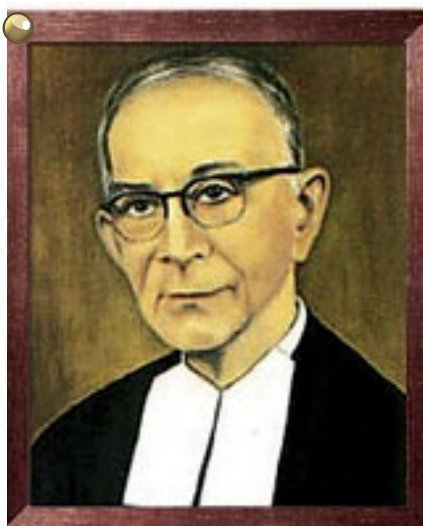
da mu neće na jezik. Uхватim ga ja za drhtave ruke, te ga posjednem uz se. »Dadu – dragi djede, tako sam sretan, da mogu danas biti s vama!« reknem mu ja, pa ga privinem k sebi. Odavna Anondo nije osjetio ljubavi. Prezir – to je njegova sudbina. On, naime, spada među nisku »kastu«, takozvane nedodirljive. On možda već ni u snu ne misli o ljubavi. Pa mu se jedna krupna suza spustila niz hrapavo live. Suza radosnica. I pade ta suza na moju ruku. Da li vam je ikada staračka suza pala na ruku? Tek jedna suza, no kako topla, kako blagoslovljena. Pala mi je na ruku, a u srcu sam svome čuo joj jeku, jeku rajске sreće i radosti.

Anondo je želio znati nešto o mom ocu, o mojoj majci. Da li su oni živi, da li će me oni ikada vidjeti, koliko mora valja prijeći da dođem do njih ... Kad sam mu rekao da ih ja 20 godina nisam vidio i da su se oni sada preselili u lijepu vječnost, Anondo me je samilosno pogledao. Ostaviti rod i dom, ići u tuđu zemlju i tamo biti gladan, mokar i blatan ... Uistinu čudan život, pun tajna. Pa onda naši zavjeti siromaštva, čistoće i poslušnosti. Tajna nad tajnama. Jest, Isus im je još tajna, ali kad tu tajnu upoznaju, i tajna našeg svećeničkog života, ljepota potpune žrtve bit će im jasna.

Zaželjeh im svima blagoslovljenu i laku noć. Pavao i ja odmorit ćemo se pred oltarom. Pabon je donio par naramaka slame, prostrli smo je pred oltar, gdje je barem donekle bilo suho. Po betlehemsku! Pavao je naskoro zaspao. Ja sam bio previše sretan, da bih mogao spavati. Sna kao da mi nije ni trebalo. Sjediti pred oltarom bio je krasan odmor. Oluja se spremala. Vjetar je zviždao kroz papirnate zidove ove drage male 'katedralke'. Pa i taj vjetar bio je te noći kao simfonija velikih orgulja naših crkava, krasni »Tebe Boga hvalimo« za sve milosti i dobrotu Božju.

Sluga Božji brat Victorino (1885. – 1966.), duhovni otac kubanske mladeži

Victorin Nymphas Arnaud Pagés rođen je 7. rujna 1885. u zemljoradničkoj obitelji u Onzillonu, u pokrajini Auvergne, u Biskupiji Puy-en-Velayu, u Francuskoj. Bio je prvo od sedmero djece u obitelji. Osnovnu školu pohađao je u Coubonu. Sa 16 godina bio je primljen u Institut braće kršćanskih škola i 1903. položio svoje prve redovničke zavjete. Francuski zakon iz 1905. godine o odvajanju Crkve i države prisilio je redovnike da napuste zemlju. Njegova zajednica se preselila u Kanadu, ali je ondje Victorin boravio samo kratko. Zatim prihvaća odluku svojih poglavara i odlazi u misije na Kubu. U Havani je 1913. položio svoje doživotne zavjete.

Na Kubi je proveo više od 50 godina života, istaknuvši se u ljudskim i kršćanskim krjepostima, te su ga nazivali brat Victorino. Osim škola otvorao je i katehetske centre za odgoj djece u vjeri. Kao mlad redovnik, osjetljiv na bijedu i moralnu zapuštenost u kojoj su se nalazili mladići i djevojke siromašnih društvenih slojeva, osnovao je Savez kubanske katoličke mladeži, s biskupovim odobrenjem. Bio je to pokret koji je ostavio dubok trag na Kubi. Godine 1943. pokret je brojio 8000 članova, u 300 skupina. Deset godina kasnije brat Victorino dobio je od kubanskih vlasti najveće priznanje za rad s mladeži. No, budući da su od 1961. komunisti, pod diktaturom Fidela Castra, počeli proganjati Crkvu, prekinulo se i djelovanje Saveza kubanske katoličke mladeži. Svi strani redovnici bili su protjerani iz zemlje te se brat Victorino ponovno vratio u Kanadu. Nakon toga dobiva dopuštenje od svojih poglavara da ide na Floridu, a potom u Santo Domingo, u Dominikansku Republiku, te konačno u Portoriko, gdje je živio do kraja života, pomažući kubanske emigrante koji su bježali od Castrove diktature. Organizirao je molitvene zajednice i na različite načine pomagao kubanskim izbjeglicama, i materijalno i administrativno.

U Velikom tjednu se razbolio i ujutro 16. travnja 1966. preminuo. Mnogi su njegovu smrt doživjeli kao odlazak svetca u Očev dom. O njemu ima mnogobrojnih pozitivnih svjedočanstava, a jedno od njih kaže: „Kad će brat Victorino otići u nebo, njegovo će djelo ostati živo i snažno. Lijepo je i plodonosno kubansko očinstvo toga blagoslovljenog čovjeka.“

Godine 1999. biskupske konferencije Portorika i Dominikanske Republike napravile su početne korake za beatifikaciju brata Victorina. Dana 6. travnja 2019., s odobrenjem papa Franje, Kongregacija za kauze svetaca donijela je dekret kojim priznaje njegove „herojske krjeposti“. Time su vrata za proglašenje blaženim brata Victorina, apostola kršćanskih škola, širom otvorena.

Vlč. Odilon Singbo

ZA MISIJE I MISIONARE:

S. Ljubica Stjepanović 50 EUR * Ivana Mišić 20 KM * N. N. Vogošća 25 KM * N. N. 300 KM * Marko, Matija, Stana i Anica 100 KM * Prijatelji malog Isusa na 21.

susretu u Prisoju: Gromljak 80 KM; Sarajevo 100 KM; Prozor 300 KM; Voćin 300 kn; Vitez 50 KM; Maglaj 150 KM; Brodsko Vinogorje 300 kn; Neum 450 KM * Ruža, Vogošća 10 KM * B. & M. 120 KM * s. H. R. 50 EUR * Benedikt Pehar 300 KM * Pizzeria „Don Andjelo“ 20 KM * Anto (Franjo) Jurić 30 KM * N. N., Aladinići 200 KM * Župa Drinovci 551,20 KM + 635,50 kn * Ivona Žulj 10 EUR * Anto Stipičić 100 EUR * Mirjana i Vjeran Ivošević 15 EUR * Molitvena zajednica Maranatha, Zagreb 2.183,45 kn + 5 EUR * Župa sv. Nikole, Koprivnica 3.456 kn + 500 EUR * Župa sv. Kate 100 kn * Mihael putnička agencija, Varaždin 1.000 kn * Dom za starije i nemoćne osobe Maksimir 340 kn * Župa Zadvarje 100 kn * Benediktinski samostan, Rab 100 kn * Župa Topolo 200 kn * Župa Sv. Roka, Ošlje 200 kn * Štićenici Doma za starije osobe Trešnjevka, Zagreb 650 kn * Ovdjetnički ured Ana Glowatzky Sesar 300 kn * Sestre Službenice Milosrđa 1.000 kn * Župa Visoko 300 kn * Župa Lumbarda 500 kn * Potencijal d.o.o. 500 kn * Sestre Služavke Malog Isusa, Split 300 kn * Župa Kanfanar 200 kn * Medicinsko-biokemijski laboratorij Ludbreg 200 kn * Paulina Zadro 500 kn * Zlatko Savin 200 kn * Tomislav Čubelić 250 kn + 250 kn * Ana Kelava 100 kn * Ana Marija Mišković 100 kn * N.N. 40 kn * Vesna Hečimović 200 kn * Bubanj-niskogradnja 15.000 kn * Ranko Posinković 500 kn * Dubravka Trgovac 50 kn * OPG Petra Žampera 500 kn * Danijel Krizmanić 300 kn * Božidar Škarec 150 kn * Sandro Jakopčević 50 kn * Kristina Jurković 200 kn * Zoja Zubčić 200 kn + 50 kn * Dominika Papić Kukić 100 kn * Ivica Bradara 150 kn * Miroslav Fadiga 100 kn * Ivo Marušić 100 kn * Josip Barnjak 40 kn * Dentalni laboratorij Ivana Bjelić 100 kn * Župa Vukovina 500 kn * Gordana Radošević 50 kn * Samostan Presvetog Srca, Koprivnica 200 kn * Ante Matković 50 kn * Anika Udiljak 200 kn * Župa Jalžabet 2.109,9 kn * Župa Prelog 1.680 kn * Župa sv. Leopolda Mandića, Koprivnica 1.003 kn * Župa bl. Alojzija Stepinca, Koprivnica 1.394,6 kn * Obitelj Pavlović 200 kn * N.N. 200 kn * Zdenka Podhraški-Relja 20 kn * Dragutin Matić 3.000 kn * Goran Šipek 50 kn * vlč. Janko Segarić 12.880 kn * Vinko Klarić 100 kn * Ivica Petrinić 60 kn * Edi Fatović 100 kn * Ivo Filipović 300 kn * Ivana Josipović 100 kn * N. N. 200 kn * Josip Reljo 500 kn * Midhad Huskić 50 kn + 50 kn * OŠ Zrinskih, Nuštar 1.000 kn * Varaždinska katedrala 380 kn * Tomislav Borovac 100 kn + 100 kn * Župa Sveti Križ Začretje 900 kn * OŠ Matije Petra Katančića, Valpovo 180 kn

ZA GLADNE, BOLESNE, GUBAVE I NAJPO TREBITIJE:

Stanko Mikulić 200 KM * Srećko Vučina 200 KM * Andrijana Perko 150 KM *

Jozo Hrkač 50 KM * N. N. 200 kn * Sandra Španić 200 kn * N. N. 200 kn * Ivica Vrdoljak 50 kn * Dušanka Tadić 200 kn * Ivica Miškulin 500 kn * Darovatelji preko o. Drage Kolimbatovića 3.600 kn * Sandro Jakopčević 100 kn * N. N. 300 kn * Veronika Radić 200 kn * N. N. 200 kn * Josip Kordić 100 kn * Ante Sabljčić 150 kn * Gordana Radošević 50 kn * Barica Solina 50 kn * Vera Čargonja 300 kn * Blaško Kivić 200 kn * Milka Brunec 200 kn * Mirjana Deak 200 kn * Tomislav Skroza 200 kn * Katarina Anđelić 300 kn * Ivana Matelić 1.000 kn * Pero Petanjak 100 kn * Kristina Košćević 100 kn * Zdenka Guć 100 kn * Antun Brajković 150 kn

SV. DJETINJSTVO – ZA DJECU U MISIJAMA – MISIJSKE KUTIJIJE:

Djeca župe Drinovci 1.665 KM + 1.120 kn + 255 EUR * Sanja Nikčević 500 kn * Jadranka Bačić-Katinić 100 kn * Stjepan Kozelka 50 kn + 50 kn * D. Gatar 65 kn * Marija Nikolić 50 kn + 50 kn * Sandro Jakopčević 75 kn * Dinko Rogulj 200 kn * Dorotea Kožnjak 55 kn * OŠ Eugena Kumičića, Velika Gorica 3.300 kn * Župa sv. Petra i Pavla apostola, Umag 770 kn * N.N. 10 kn * N.N. 30 kn * Tatjana Martinčev 200 kn * Božica Praterner 50 kn

DJELO SV. PETRA – ZA ŠKOLOVANJE SVEĆENIKA U MISIJAMA:

Molitvena zajednica „Emanuel“, Grude 275 KM * Ivana Čilić 20 KM * T. K. 30 KM * Ivanka Bencun 100 KM * Župa Drinovci 100 EUR * N. N. 295 kn * Tomislav Bilić 150 kn * Stjepan Harča 50 kn * Župa Navještenja BDM, Velika Gorica 8.860 kn * N. N. 500 kn * Janko Krznarević 1.000 kn

ZA GLADNU I BOLESNU DJECU:

Franjo Radovac 80 KM * Slavko Burić 100 KM * N. N. 25 KM * T. K. 30 KM * Dijana Blažević 100 KM * Marija Martić 20 KM * Staza Njavro 100 KM * Irena Šimić 30 KM * Ivo Bevanda 50 KM * Nada Rupčić 50 KM * Ivanka Čavar 50 KM * Blagoje Kordić 100 kn * Marinko Hudolin 200 kn * Josip Rajčić 40 kn * Nada Alfired 100 kn * Ante Sabljčić 150 kn * Tonči Željko Medić 150 kn * Ivan Martić 737,5 kn

ZA ŠKOLOVANJE DJECE U MISIJAMA:

Anda Mihaljević 200 KM * Prof. dr. Franjo Topić, svećenik 500 KM * HKD „Napredak“, Sarajevo 1.000 KM * vlč. Miro Agostini 50 EUR * Ivan Prskalo 20 KM * Ivanka Doko 25 KM * Mara Jurić 70 KM * „Komping“ d.o.o., Vitez 50 KM * Ivanka Bencun 200 KM * N.N. Koprivnica 200 EUR * N.N. 50 EUR * Milka i Krešimir Križanec 500 EUR * Manda Rašić-Kadić 700 kn * Antonela Grabavac 200 kn * Anica Keškić 148,37 kn * Berislav Drakulić 100 kn * Danica Humek 20 kn * Anto Nikolić 100 kn * Dijana Kisić 200 kn * Kata Zovak 300 kn * Sandro Jakopčević 75 kn * Anda Mrvelj 100 kn * Danica Damjanović 200 kn * Vesna Erdec 75 kn * Anda Svoboda 50 kn * Danica Kristić 100 kn * Dubravko Dujmić 100 kn * Igor Končurat 200 kn * Nada Vuković 50 kn * Josip Čović 70 kn * Dubravka Polović 300 kn * Mihaela Svetec 135 kn * Stevo Horvat

100 kn * Danica Juren 100 kn * Mira Makjanić 50 kn * Siniša Jurić 100 kn * Ivanka Boras 200 kn * Dario Mavrić 100 kn * Marija Junković 502 kn * Župa Uznesenja BDM, Poreč 13.000 kn * Dario Maradin 100 kn * Veronika Valičević 50 kn * Tomislav Skroza 200 kn * Zorka Perkov 100 kn * Senka Dominiković 100 kn * Marko Pavičić 400 kn * Kristina Košćević 100 kn * Anda Klarić 50 kn * Anika Dinarina 100 kn * J. Zrno 30 kn * Tomislav Pavičić 50 kn

ZA BUNARE U MISIJSKIM ZEMLJAMA:

Mareco d.o.o., Neum 300 KM * T. K. 30 KM * Sandro Jakopčević 75 kn * Ante Sabljčić 150 kn * Župa Pakoštane 305 kn * Dragan Matijević 120 kn * Željka Tukić 300 kn * Pero Petanjak 50 kn * Kristina Košćević 100 kn * Dragan Matijević 60 kn * Jelena Popčević 300 kn * OŠ Vladimir Gortan, Rijeka 1.695,45 kn * Dejana Bedeković 50 kn

ZA MISIJE I GLADNE U DR KONGU:

Anica Lovrić 20 KM * Marija Cveljo 100 EUR * Marusja Jurista 50 EUR * Josip Bešlić 500 EUR * Mihael Popinjač 100 kn * Maja Peraica 200 kn * Mladen Crneković 100 kn * R. M. 100 kn * Ivan Slišković 200 kn * Valentina Opačak 200 kn * Ante Sabljčić 150 kn * Mate Barić 20 kn * Nikola Horvat 100 kn * Dario Časar 150 kn * Srećko Botrić 150 kn * Mirna Noethig 100 kn * Ivan Vičić 100 kn * Ivka Nedić 50 kn * Marija Vuković 100 kn * Đurđica Jagarinec 100 kn * Blaško Kivić 200 kn * Lidija Petračić 70 kn * Dr. Stipe Čizmić 50 kn * Igor Rački 100 kn * Kata Sabelja 100 kn * Danijela Lednicki 50 kn * Marija Daniela Krnić 1.000 kn * Tomislav Skroza 200 kn * Vesna Mohorovičić 40 kn * Monika Zorica 50 kn

ZA MISIJE I GLADNE U TANZANIJU:

Drugi razred katedralne župe, Mostar 655 KM * Ivanka Bencun 200 KM * Borislava Kamšigovska-Šarić 5 KM * Ivan Šarić 10 KM * T. K. 30 KM * Mira Bakula 50 EUR * Stjepan Berend 300 kn * Robert Skejić 150 kn * Gabrijela Jozić 150 kn + 150 kn * Stjepan Barić 5.400 kn * Anamarija Sakmardi 50 kn * Veronika Škego 50 kn * Ivo-Dino Hrga 50 kn * Pamela Banovac 50 kn * Ante Karačić 15 kn * Lucija Miloš 50 kn * Marija Miloš 20 kn * Ivo Hrga 50 kn * Marina Spajić Brekalo 50 kn * Anita Mikec 100 kn * Ana Pavković 50 kn * Marijana Vilić 50 kn * Martina Oravec 120 kn * Tihana Martinović 20 kn * Zrinka Kelava 50 kn * Silvija Ljubojević 100 kn * A. Rimac 100 kn * Ljiljana Kovač Pleše 25 kn * Josip Spajić 50 kn * Majda Uremović 100 kn * Marija Zečić 50 kn * Eva Damjanović 100 kn * Filip Pavlović 6.300 kn * Snježana Antunović 50 kn * Marija Renić 30 kn * Željka Tukić 300 kn * Snježana Mikec 100 kn * Sara Tenšek 20 kn * Mía Malić 50 kn * Antonio Žilić 150 kn * Martina Pavelić Kačarić 30 kn * vlč. Željko Blagus 400 kn *

ZA MISIJE I GLADNE U BENINU:

Matija Knežević 100 EUR * Iva Miličević 200 kn * Marusja Jurista 50 EUR * Ruža Doknjaš 30 kn * Ljiljana Lukač 100 kn * M. Horvat 50 kn * Dubravka Pavišić 50 kn + 50 kn * Ana Mrgan 100 kn * Slavica Bilandžić 100 kn

ZA MISIJE I GLADNE U RUANDI:

Ruža Perić 100 KM * Romano Tripalo 150 kn * R. M. 100 kn * Marija Vidović 200 kn * Zoran Zorica 100 kn * N. N. 100 kn * Marija Barić 20 kn * Zorka Lovnički 100 kn * Stana Prskalo 150 kn * Igor Pivac 1.000 kn * Srećko Botrić 150 kn * Marija Bartošek 250 kn * Katarina Vajdoher 100 kn + 100 kn

ZA MISIJE I GLADNE U ZAMBIJI:

Frano Jurkić, Divičani 50 EUR * don Frano Markić 5.000 USD * Marija Bartošek 250 kn

ZA MISIJE I GLADNE NA HAITIJU:

Prijateljica misija, Austrija 100 EUR * Ruža Perić 100 KM * Božo Lovrić 30 KM * Ivanka Bencun 100 KM

ZA MISIJE I GLADNE U UGANDI:

N. N. Aladinić 100 KM * T. K. 30 KM * Štefica Palošika 200 kn * Maja Marija Prelec 50 kn

ZA MISIJE I GLADNE U KAMERUNU:

R. M. 100 kn * Agneza Kovačić 300 kn

ZA MISIJE I GLADNE U BOLIVIJU:

Ivanka Bencun 100 KM * Ruža Perić 100 KM * Ana Soldo 40 KM

ZA MISIJE I GLADNE U GANI:

Ante Sabljčić 150 kn * Anđa Mrvelj 500 kn * Kata Zubak 100 kn

ZA MISIJE I GLADNE U NIGERIJU:

Dragica Čudro 100 kn

ZA MISIJE I GLADNE U BRAZILU:

Gabrijela Knežević 1.200 kn

ZA MISIJE I GLADNE U UKRAJINI:

Marusja Jurista 20 EUR

ZA MISIJE I GLADNE NA ISLANDU:

N. N. 295 kn

ZA MISIJE I GLADNE U EDVADORU:

Nives Hemetek 100 kn * Ivan Bošnjak 100 kn * Anka Dužnović 50 kn * Erna Presslauer 100 kn

ZA MISIJE I GLADNE NA SALOMONSKIM OTOCIMA:

Treći razred katedralne župe, Mostar 950 KM * N. N. 295 kn * Krešimir Burić 300 kn

ZA SVETE MISE U MISIJAMA:

Župa Studenci 2.640 EUR * Fra Augustin Tomas 3.600 kn * Župa Gornji Kosinj

15.000 kn + 4.200 kn * N.N. 100 kn * Marija Ana Gradiški 2.000 kn + 2.000 kn + 2.000 kn * Ante Sabljčić 150 kn * Matija Knežević 100 kn * don Frano Markić 650 kn * Timotej Vuković 1.600 kn * Stjepko Bučan 4.000 kn

ZA AKCIJU MIVA - MISIJSKA VOZILA:

N. N. svećenik, Sarajevo 2.000 kn * Luca Radman 20 kn + 20 kn * Krešimir Delaš 100 kn * Ivanka Benjak 150 kn * Ana Duvnjak 100 kn * Darko Oprauš 100 kn * Anka Dužnović 50 kn * Ljubica Arbanas 100 kn * Sandro Jakopčević 75 kn * Margita Žagarova 100 kn * Marijana Petković 10 kn * Ivo Šušnjara 750 kn * Natko Blagojević 100 kn * Anica Zlopaša 25 kn * Vedran Višnjčić 100 kn * Violeta Guberac 100 kn * Župa Gornji Kosinj 300 kn * A. Harča 20 kn * Ankica Đikić 100 kn * Damir Blažić 50 kn + 50 kn * Pero Petanjek 50 kn * Dinka Ilić-Roller 50 kn * Ivo Čoko 100 kn * Tomislav Skroza 200 kn * Kata Jurić-Marijanović 100 kn * Marija Stipić 500 kn * Vlč. Ivan Janeš 900 kn * Violeta Guberac 100 kn

ZA POŠTANSKE MARKICE I TELEFONSKE KARTICE:

s. Magna Borovac

MISIJSKA KRIŽALJKA – svibanj 2019.

Radosna vijest	Blažena Djevica Marija	Naoblaka	Tuga	Trgovina	Ivan	Mjesto u Tajlandu	Metar	Zamjenica	Biće (lat.)	Kaput	Amer. tvrka za reklame	Sazivač (eng.)	
Svibanj													Uzašašće
Objavljivanje							Vrsta voća Običaj (tur.)						
Dio tijela							Zguljena koža s glave Miris						
Muško patke						Jest Dio tijela			Okrugla Stanovnik Lipika				
Imetak (tur.)					Okolo (grč.) Dio crkve					Fr. član Umjetnost (str.)			
					Krumpir (reg.)						Grč. slavo Konj		
					Osovina			Žen. ime Bor				Rimski pet V	
					Zanimanje sv. Petra i Andrije								

Rješenja iz prošlog broja: SRETAN USKRS, VAZAM, ČETVRTAK, MARKO.

